

Predica de pe munte (5)

Relațiile unui ucenic și adevărata ucenicie (Matei 7)

Cuprinsul

V. RELAȚIILE UNUI UCENIC ȘI ADEVĂRATA UCENICIE (MATEI 7)	1
7. Evaluarea altor ucenici: judecarea (versetele 1-5)	2
Verselele 1,2: Judecarea în Predica de pe munte	3
Verselele 3-5: Obstacole în calea unei judecări echilibrate	8
8. Relația ucenicului cu această lume: câinii (v. 6).....	10
Cele sfinte.....	11
Predicarea lucrurilor cerești către necredincioși	11
A da cele sfinte	12
Consecință: Nicio comuniune între credincioși și necredincioși	13
Câinele și scroafa spălată	14
9. Relația ucenicului cu Dumnezeu: cererea (versetele 7-12).....	15
Verselele 7,8: Tatăl răspunde la cererile ucenicilor Săi	15
Verselele 9-11: Tatăl dă lucruri bune ucenicilor Săi.....	15
Versetul 12: Concluzie: Fă binele	16
10. Ucenici adevărați - ucenici falși: poartă, rod, stăpân, casă (versetele 13-29)	17
Verselele 13.14: Poarta îngustă și poarta largă	18
Verselele 15-20: Profetii falși și roadele lor.....	21
Verselele 21-23: Mărturisitori falși	25
Verselele 24-27: Casa zidită pe stâncă sau pe nisip	27

V. RELAȚIILE UNUI UCENIC ȘI ADEVĂRATA UCENICIE (MATEI 7)

În capitolul al șaptelea găsim ultimele patru din cele zece părți ale Predicii de pe munte. În capitolul 5, Domnul Isus S-a ocupat în special de *caracteristicile* adevăraților ucenici. În capitolul al șaselea, El a vorbit despre *viața* practică a unui ucenic. În capitolul de încheiere, Domnul arată *relațiile* în care se află ucenicul. În capitolul 6, ucenicii au fost introduși în special în relația cu Tatăl care este în ceruri. În capitolul 7, ucenicii sunt învățați despre relațiile lor cu ceilalți ucenici, cu lumea, dar și din nou cu Tatăl lor ceresc.

În plus, ucenicii nu sunt lăsați în întuneric cu privire la faptul că există mulți care se numesc ucenici sau sunt numiți ucenici. În realitate, însă, cei mai mulți dintre ei nu sunt adevărați ucenici. Domnul vrea să evite ca adevărații ucenici să fie surprinși când, în mijlocul altor ucenici, descoperă deodată simpli mărturisitori, care nu au viață din Dumnezeu. Pentru a intensifica discernământul adevăraților ucenici, El le arată că în Împărăția Sa vor exista de la început atât ucenici adevărați, cât și ucenici falși.

Acestui capitol i s-ar putea da și titlul: Avertisment împotriva standardelor false. În detaliu, acesta tratează următoarele aspecte:

1. Evaluarea sau aprecierea altor ucenici (versetele 1-5)
2. Relația ucenicului cu această lume (versetul 6)
3. Relația ucenicului cu Dumnezeu (versetele 7-12)
4. Ucenici adevărați - ucenici falși (versetele 13-29).

Ca și în capitolul 6, și în acest capitol Domnul vorbește într-o manieră absolută. Oricine ia în considerare acest fapt va înțelege mai ușor învățăturile Domnului din acest capitol. Binele este contrastat direct cu răul, calea cea bună cu cea greșită, ucenicul adevărat cu cel fals, ascultarea corectă cu cea greșită. În practică, pot exista unele nuanțe ale principiilor prezentate. Cu toate acestea, Domnul Isus le lasă deliberat deoparte pentru a sublinia esențialul.

7. Evaluarea altor ucenici: judecarea (versetele 1-5)

Matei 7.1-5: Nu judecați, ca să nu fiți judecați; deoarece, cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. Dar de ce vezi paiul care este în ochiul fratelui tău, și nu zărești bârna care este în ochiul tău? Sau cum vei spune fratelui tău: «Lasă să scot paiul din ochiul tău», și, iată, bârna este în ochiul tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea limpede să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

În primele cinci versete aflăm câte ceva despre cum ar trebui să arate relația dintre ucenici. Suntem avertizați împotriva tendinței naturale a inimii de a-i judeca și critica pe ceilalți. Ar trebui să ne amintim că, în relațiile Sale guvernamentale din timpul vieții noastre, Dumnezeu tratează cu noi așa cum noi tratăm cu ceilalți.

Niciun ucenic nu este desăvârșit - spre deosebire de Domnul. Cu toate acestea, standardul este desăvârșirea Tatălui ceresc (Matei 5.48). Trebuie să ne măsurăm și să ne aliniem cu acest standard desăvârșit, de asemenea și pentru învățăturile din acest capitol.

Fiecare dintre cei doisprezece ucenici ai Domnului ar putea să își pună întrebarea: Cum tratez eu fărădelegile altor ucenici? Știm din restul capitolului că pot exista chiar ucenici falși și profeți falși. Ce se întâmplă atunci? Exact aceasta tratează Domnul în continuare.

Domnul se referă, de asemenea, la comportamentul fariseilor și al cărturarilor, pe care îi denunță în mod repetat. Aceștia erau oameni care și-au asumat sarcina de a judeca și de a-i judeca pe toți ceilalți oameni în funcție de propriile lor standarde. El se opune categoric acestui act.

Tema centrală, pe care Domnul Isus o abordează, este judecarea altor ucenici, adică judecarea și condamnarea fratelui. Este important să plasăm această învățătură în contextul celorlalte instrucțiuni din Noul Testament cu privire la subiectul de a judeca și de a fi judecat, pentru a evita să ajungem la concluzii greșite. Prin urmare, Anexa II abordează întrebarea dacă unui

credincios îi este permis să judece. De asemenea, se ocupă de diferitele tipuri de judecată. Rezultatul este: Da, în anumite relații avem chiar datoria de a judeca pe baza Cuvântului lui Dumnezeu.

Versetele 1,2: Judecarea în Predica de pe munte

Acum se pune întrebarea ce se înțelege în Matei 7 când ucenicilor li se spune: „*Nu judecați, ca să nu fiți judecați*”.

Judecarea motivelor

Există multe pasaje în Noul Testament care ne îndeamnă în mod direct să îi judecăm pe alții (a se vedea Anexa I). Prin urmare, o serie de comentatori sugerează că versetele din Matei 7 se referă la judecarea motivelor, deoarece aceasta este interzis în mod clar conform cu 1 Corinteni 4.5: „Așa că nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor.”

Deși Domnul Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, știa totul dinainte, El a așteptat ca Om până când răul a devenit evident. Nu știa El de la început că diavolul, care L-a ispitit în pustie, era satan (tradus: împotrivorul)? El știa aceasta. Cu toate acestea, Domnul nu l-a numit astfel decât atunci când acesta s-a revelat pe deplin ca fiind împotrivorul Său (compară cu Matei 4.10). Acesta a fost cazul celei de-a treia ispite.

Nu a știut Hristos de la început ce era în inima ucenicului său Iuda? Acesta a fost motivat de la început de necredința și lăcomia sa. Cu toate acestea, Domnul nu a dezvăluit aceasta, ci a așteptat până când Iuda s-a arătat ca vrăjmaș și adversar al Său, respectiv a fost demascat ca atare de Dumnezeu. Numai în legătură cu scena în care acesta s-a arătat ca atare în văzul tuturor vorbește Domnul și despre acest fapt.

Doar în Evanghelia după Ioan, unde El ne este prezentat ca Fiu al lui Dumnezeu și știe totul dinainte, El Însuși îl demască pe Iuda cu mult înainte de trădare și îl numește diavol (Ioan 6.70). Dumnezeu știe oricum totul și toate motivele inimii sunt dezvăluite înaintea Lui. Învățăm din aceasta pentru noi înșine. Nici noi nu trebuie să facem presupuneri cu privire la motive până când răul nu a fost dezvăluit.

Judecarea oamenilor în afara domeniului Adunării

Am văzut deja în altă parte că Predica de pe munte se referă la Împărăția cerurilor și nu la Adunare. Judecarea celor „din interiorul” (Adunării, Bisericii), pe de altă parte, este poruncită în mod explicit (a se vedea Anexa II). De aceea, unii comentatori biblici consideră că Domnul în Matei 7 se referă la judecarea persoanelor din afara sarcinilor de judecată ale Adunării (compară cu 1 Corinteni 5). Nu noi, ci doar El are dreptul de a-i judeca. În schimb, ar trebui să ne gândim la pasaje precum 1 Corinteni 13 în legătură cu astfel de oameni: Dragostea caută întotdeauna binele celorlalți. „Ea crede totul, ea nădăjduiește totul” (1 Corinteni 13.7).

Totuși, în acest caz se trece cu vederea faptul că Domnul Se adresează ucenicilor în Predica de pe munte. Ei trebuie mai întâi să recunoască dacă persoana, cu care au de-a face, aparține sau nu Adunării lui Dumnezeu. Aceasta presupune o evaluare atentă, o „judecată”, pentru că atunci am avea responsabilitatea de a distinge dacă cineva este «înăuntru» (și trebuie judecat în conformitate cu 1 Corinteni 5, de exemplu) sau „afară”. Aceasta arată deja că nu trebuie să îi

judecăm doar pe cei care fac parte din Adunarea lui Dumnezeu, pentru că ei sunt copii ai lui Dumnezeu.

Judecarea publică de către individ

O a treia explicație mi se pare că ajunge la esența învățaturii Domnului: El ia măsuri împotriva spiritului de judecată al fariseilor și interzice practic orice *spirit de judecată* în rândul ucenicilor Săi. Se remarcă faptul că introducerea la aceste versete este foarte generală, aproape absolută: „Nu judecați!” Acest fapt se potrivește cu modul absolut de a vorbi, pe care Domnul îl folosește în mod repetat în aceste versete: alb-negru. În versetele care urmează va deveni clar că Domnul Isus nu interzice judecata ca atare. Cu toate acestea, ea trebuie făcută cu atitudinea potrivită și la locul potrivit. Dar mai întâi El spune categoric: „Nu judecați” - adică, deloc.

Pentru a înțelege corect aceasta, trebuie să încercăm să ne punem în locul ucenicilor. Ce vor fi înțeles ei prin aceasta? În capitolele 5 și 6, Domnul criticase deja atitudinea fariseilor de a căuta publicitate cu tot ceea ce făceau. Ei doreau să facă fapte bune în fața altora pentru a apărea într-o lumină bună. Nu vrea și de această dată Domnul să își avertizeze ucenicii cu privire la comportamentul greșit al acestor ipocriți? Fariseii credeau că pot judeca totul și pe toată lumea într-un „spirit de judecată” negativ și că pot face aceasta în mod audibil și *public*.

Fariseii și spiritul lor de judecată

Greșeala fariseilor nu a fost că ei și-au făcut o părere *pentru ei înșiși* cu privire la ceilalți, ci că au făcut-o într-un mod carnal. Din punctul lor de vedere, judecata lor era definitivă și incontestabilă. Trebuia să fie împărtășită de toată lumea. Prin urmare, au vrut să *impună această judecată și publicului*. Domnul Isus ne avertizează aici împotriva ambelor: împotriva unui *spirit general de judecată* și împotriva faptului de a face publică judecata personală, fie într-un grup mic sau mare. Aceasta devine clar dacă urmărim referirile la farisei din această Evanghelie:

- „Și fariseii, văzând acestea, au spus ucenicilor Săi: «De ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?»» (Matei 9.11). Ei nu numai că au crezut că pot judeca cu cine are voie să mănânce un iudeu evlavios - în acest caz, Domnul Isus Hristos. De asemenea, au vrut să își descarce indignarea în fața ucenicilor.
- „Dar fariseii spuneau: «El scoate demonii prin căpetenia demonilor»» (Matei 9.34; compară cu Matei 12.24). Ei își permiteau să se creadă capabili să judece modul în care Domnul Isus făcea minuni. Nu numai atât, dar voiau și să determine opinia publică cu privire la El.
- „Iar fariseii, văzând aceasta, I-au spus: «Iată, ucenicii Tăi fac ce nu este permis a face în sabbat»» (Matei 12.2). Din nou, fariseii au crezut că pot judeca și chiar acuza pe alții înaintea Domnului.
- „Atunci cărturarii și fariseii din Ierusalim au venit la Isus, spunând: «De ce ucenicii Tăi încalcă tradiția bătrânilor? pentru că nu își spală mâinile când mănâncă pâine»» (Matei 15.1,2). Aici putem vedea clar că nu este vorba doar despre judecata ca atare. Este important pentru acești oameni răi să comunice această judecată altora. Ei vin tocmai din Ierusalim până în Galileea în acest scop.
- „Pe scaunul lui Moise s-au așezat cărturarii și fariseii” (Matei 23.2). Aceste cuvinte ale Stăpânului nostru sintetizează bine ceea ce fariseii se presupuneau a fi: doreau să fie

învățători și judecători ca Moise - în public. Domnul condamnă aceasta în termenii cei mai duri.

Încă un cuvânt despre spiritul de judecată. Cineva a rezumat pericolele spiritului de judecată în cinci puncte:¹

- Nechibzuință, pentru că se emit judecăți înainte de a cunoaște exact contextul;
- Nedreptate, pentru că nu se pot cunoaște motivele celorlalți fără a le fi vorbit cu dragoste frățească;
- Aroganță, pentru că cine judecă în felul acesta se pune mai presus de fratele său;
- Ipocrizia, pentru că se folosește dragostea și zelul pentru Domnul ca o acoperire pentru propria reputație;
- Lipsa de milă, deoarece slăbiciunile evidente sunt prea ușor interpretate ca fiind „rele”.

Așadar, vedem că Domnul Isus îi avertizează pe ucenici în Matei 7 să nu judece totul într-un spirit de judecată precum fariseii. Ar fi chiar mai rău să răspândești public această opinie într-un mod de condamnare și de judecată, așa cum făceau fariseii.

Învățăături suplimentare de la Iacov și Pavel

Aceasta este accentuat de învățăturile ulterioare ale lui Iacov. Dacă se compară Epistola lui Iacov cu Predica de pe munte, se constată că aceasta preia multe dintre învățăturile Predicii de pe munte. Aceasta include și subiectul judecății. În capitolul 4.11,12 el spune: „Nu vorbiți unul împotriva altuia, fraților! Cine vorbește împotriva fratelui său sau îl judecă pe fratele său vorbește împotriva legii și judecă legea. Iar dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legii, ci judecător. Unul singur este Legiuitorul și Judecătorul: Cel care poate să mântuiască și să nimicească; dar cine ești tu, care-l judeci pe aproapele tău?”

Aceste versete subliniază astfel avertismentul împotriva *spiritului de judecată*. Acesta este legat aici de *vorbirea* unuia împotriva altuia. Deci nu este vorba doar despre judecata din inimă, ci despre comunicarea explicită a acesteia altora. În secțiunea anterioară, Iacov menționează și cauzele unei astfel de critici: invidia și cearta. Iacov subliniază faptul că există un alt judecător: Dumnezeu. El este Legiuitorul și El are dreptul să judece. Prin urmare, oricine pretinde că poate judeca stă pe tronul Legiuitorului. Ce înălțare de sine reprezintă aceasta din punctul de vedere al lui Dumnezeu!

Există un alt pasaj remarcabil care ne avertizează împotriva judecății. Este vorba de Romani 14. Acolo este vorba de slăbiciunile, pe care ar trebui să le suportăm reciproc și să nu judecăm. Nu contează dacă suntem puternici în credință (chiar și disprețul este în cele din urmă un fel de „a judeca”) sau slabi: „Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă; și cine nu mănâncă să nu judece pe cine mănâncă ... Dar tu, de ce-l judeci pe fratele tău? Sau, de asemenea, tu de ce-l disprețuiești pe fratele tău? Pentru că toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. ... Să nu ne mai judecăm deci unii pe alții; ci mai bine judecați aceasta, să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere” (Romani 14.3,10,13).

¹ Die Bergpredigt (Predica de pe munte - Arend Remmers), pag. 146, Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen.

Drepturile lui Dumnezeu - exemple negative

Dumnezeu Și-a rezervat dreptul de a judeca persoanele. Aceasta este valabil în special perioadei în care poporul Israel se afla sub Lege. Dar chiar și atunci, Dumnezeu numise judecători, care trebuiau să judece faptele în Numele Său în cadrul unei judecăți publice. Aici, El a dat instrucțiuni foarte concrete pentru ca aceste judecăți să aibă loc în conformitate cu Dumnezeu (compară cu Leviticul 19.15,16). Și chiar și atunci depindea de atitudinea în care israelitul își judeca fratele (compară cu Leviticul 19.17,18). Dar Epistola lui Iacov, care se adresează creștinilor, care nu mai sunt sub Lege, subliniază că acest principiu are un caracter permanent. Nu îi revine individului să îi judece pe ceilalți într-un spirit de judecată și cu siguranță nu în mod public.

În Vechiul Testament, vedem exemplul celor trei prieteni ai lui Iov, care au crezut că îl pot judeca și condamna pe acest om drept al lui Dumnezeu. În 1 Corinteni 4.3, Pavel arată că judecata finală cu privire la administratori și slujitori aparține doar Domnului, nu credincioșilor. O mare parte din capitolul al unsprezecelea al celei de-a doua epistole a lui către Corinteni este dedicată acestui subiect. Credincioșii din Corint se lăsaseră incitați de falșii apostoli să vrea să judece și să condamne slujirea și autoritatea lui Pavel. Nu era treaba lor să facă o astfel de judecată. În cazul lor, ei ajunseseră și la o concluzie complet greșită în judecata lor.

Diferențe între Adunare și Împărăția cerurilor

Mai târziu, în cea de-a doua parabolă din Matei 13, Domnul Isus Însuși menționează încă o dată că în Împărăția cerurilor se aplică principii diferite de cele din Adunarea lui Dumnezeu. Acolo citim că vrăjmașul a semănat neghină. Acum s-a pus întrebarea: Ar trebui să fie smulșă neghina? Dar Stăpânul spune: „Nu, ca nu cumva, adunând neghina, să smulgeți și grâul odată cu ea” (Matei 13.29). Secerătorii vor aduna neghina la vremea secerișului. Explicația Domnului arată clar că îngerii, în Numele Fiului Omului, la sfârșitul veacului, îi vor aduna pe cei care fac nedreptate, adică la sfârșitul perioadei de necaz. Atunci și numai atunci va avea loc judecata, judecarea ucenicilor (răi). Acest lucru nu este potrivit înainte de acel moment, deoarece chiar și cel mai perspicace creștin nu are ochiul omniscient și obiectiv de judecată al Domnului nostru. Oamenii nu sunt în măsură să decidă în ultimă instanță care sunt buruienile și care sunt grâul. În Adunarea lui Dumnezeu, pe de altă parte, avem datoria de a exclude răul și pe cei răi (1 Corinteni 5).

De asemenea, este demn de remarcat faptul că cuvântul folosit pentru a judeca apare din nou doar în capitolul 19.28. Acolo este vorba de perioada de timp în care ucenicii vor judeca pe poporul lui Israel: „Voi, care M-ați urmat, când Fiul Omului va șede pe tronul Său de glorie, la înnoirea tuturor lucrurilor, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri, *judecând* cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. Atunci - dar numai atunci - ucenicii vor avea dreptul să facă o judecată publică în comuniune cu Domnul. Faptul că în capitolul 19 se face referire la o judecată publică este evidențiat prin așezarea tronurilor de guvernare publică.

În toate aceste considerații, este deci important să reținem încă o dată că Domnul Isus nu dă aici instrucțiuni pentru Adunarea lui Dumnezeu (spre deosebire de Matei 18; 1 Corinteni 5; etc.). El dă aici învățături referitoare la Împărăția cerurilor. Nu este vorba despre binecuvântări și responsabilități comune, ci despre îndatoriri personale față de Domnul Isus. Așadar, atunci când El avertizează împotriva judecării, aceasta nu exclude faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă în alte pasaje și în alte contexte să judecăm și să condamnăm. Cu toate acestea, un

ucenic nu are nici sarcina și nici dreptul de a judeca pe altcineva în slujba, sarcinile și lucrarea sa ca slujitor și ucenic. Numai Stăpânul ucenicului, în sensul Predicii de pe munte, Tatăl din ceruri are dreptul să facă aceasta.

Desigur, atunci când vine vorba de chestiuni legate de calea comună, slujitorul sau ucenicul este un frate între frați care se supune judecății adunării. Dacă el ne slujește, trebuie să examinăm, în conformitate cu 1 Tesaloniceni 5, 1 Ioan 4, 2 Ioan, 2 Petru 2 și alte pasaje, *cum* și *cu ce* vine el, adică și conținutul mesajului său. Dacă ceea ce aduce el contrazice Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să „judecăm” (1 Corinteni 14.29) și, dacă este necesar, să ne opunem.

Când vine vorba de *persoana* lui ca ucenic și slujitor sau de *natura* slujbei, pe care a primit-o de la Domnul, lăsam *toată* judecata în seama Domnului. El este un Judecător incoruptibil și echilibrat al fiecărui ucenic. Un ucenic este responsabil față de stăpânul său, un slujitor față de angajatorul său. Aici nu avem dreptul să intervenim între Domnul și ucenicul Său. Aceasta nu înseamnă că nu putem da sfaturi frățești. Dar slujitorul este și rămâne responsabil față de stăpânul său.

Rezumat

Pentru a rezuma: versetele 1 și 2 se referă în primul rând la faptul că un ucenic nu are dreptul să privească de sus un alt ucenic *cu un spirit de judecată*. Oricine condamnă alți ucenici cu această atitudine este neascultător față de Domnul. Este deosebit de rău atunci când acest lucru se întâmplă în mod audibil și public. Aceasta este valabil și pentru noi astăzi. Niciun ucenic nu are sarcina de a ocupa locul Judecătorului, deoarece fiecare ucenic este responsabil față de Stăpânul său. Un ucenic nu are sarcina de a-i privi de sus pe alții cu un spirit de judecată și apoi să-i judece în fața altora. Sarcina lui este să îndeplinească sarcina pe care i-a dat-o Stăpânul. Ne gândim, de exemplu, la ucenicul care nu l-a urmat pe Domnul împreună cu cei doisprezece ucenici (compară cu Marcu 9.38-40; Luca 9.49). Domnul Isus respinge judecata critică a ucenicilor Săi. Nu era sarcina lor să îi judece pe alții. *Ei* trebuiau să fie credincioși. Domnul avea să aibă grijă de ceilalți ucenici.

Această atitudine de a ne ruga pentru alții și de a nu-i judeca sau condamna de sus ne protejează și de pericolul de a ne compara cu ceilalți ucenici. Ucenicii au căzut în această capcană atunci când vorbeau despre cine dintre ei era cel mai mare (compară cu Marcu 9.34). Dacă nici măcar nu începi să-i judeci pe ceilalți ucenici, nici nu ai nevoie să te compari cu ei.

Motive pentru care un ucenic nu ar trebui să judece

În versetele 1 și 2, Domnul Isus oferă și o serie de motive pentru care cineva ar trebui să se abțină de la *judecarea publică* a celor care sunt ucenici împreună cu el și de a avea un *duh de judecare*.

Judecata mea are o influență directă asupra judecății mele de către Domnul. Această judecată va avea loc în cele din urmă la scaunul de judecată. De asemenea, aceasta s-ar putea lega cu sfârșitul veacului (Matei 13.39,40,49). Dar aceasta nu este tot. Chiar și astăzi trăim sub guvernarea Tatălui, care Se ocupă de noi în viața noastră de zi cu zi, în funcție de modul în care ne conducem viața.

Prin urmare, Domnul Isus ne atrage atenția că, printre altele, judecata noastră asupra altora va sta la baza judecății Sale asupra noastră. Aceasta ar trebui să ne facă prudenți. Deși avem de-a

face cu un Domn al harului, dacă o persoană o judecă aspru pe alta într-un spirit de judecată (compară cu Matei 18.32 și versetele următoare), Domnul o va judeca și pe ea cu aceeași asprime. În orice caz, ea judecă „înainte de vreme” și se opune astfel instrucțiunilor Duhului lui Dumnezeu (compară cu 1 Corinteni 4.5).

Cu alte cuvinte: Atunci când îi judecăm pe alții în inimile noastre și apoi facem cunoscut aceasta, aducem judecata asupra noastră, pentru că Domnul ne va judeca după standardele pe care noi le avem față de ceilalți, conform versetului 2. Standardele pe care le stabilim pentru alții trebuie să fie, de asemenea, standarde pentru propria noastră viață - aceasta este subiectul versetului 3. Ne gândim la chemarea la binecuvântare din capitolul 5: „Ferice de cei miloși, pentru că ei vor găsi milă” (versetul 7). Acesta este comportamentul unui ucenic adevărat care a învățat de la Stăpânul său.

Pavel se referă la acest context sub un titlu ușor diferit în Epistola sa către Galateni: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Aceasta se aplică și judecății. Aici se adaugă și faptul că de multe ori un ucenic nici nu își dau seama că îi judecă pe alții mult mai aspru decât pe sine înșiși. Cei care își amintesc aceasta devin mai atenți în judecarea altora.

Versetele 3-5: Obstacole în calea unei judecări echilibrate

Prin versetele 3-5 se confirmă faptul că Domnul nu vrea să spună că nicidecum nu trebuie să se facă o judecată cu privire la alții. După cum am văzut, suntem mereu chemați să judecăm, dar în spiritul potrivit. Un spirit al judecății nu face parte din aceasta. În plus, există, cu regret, obstacole în propria noastră viață, de care ar trebui să fim conștienți. Stăpânul le prezintă ucenicilor Săi.

Trecerea cu vederea a bârnei din ochiul propriu (versetul 3)

Este ușor să trecem cu vederea *propriile noastre* slăbiciuni și greșeli, păcate, sau să le banalizăm ca „slăbiciuni”. Dar îi judecăm pe alții mai aspru. Aceasta nu se potrivește și duce la faptul că oamenii nu fac o judecată echilibrată, care să îndeplinească criteriile Scripturii.

Domnul subliniază aici că un ucenic, care este marcat de un duh al judecății, nu acționează în starea de spirit potrivită. Prin urmare, el nu este în poziția de a judeca corect cealaltă persoană. S-ar putea să văd o așchie în ochiul celuilalt, dar tocmai atunci când mă concentrez în mod deosebit asupra defectelor altora, de multe ori trec cu vederea propriile mele greșeli. S-ar putea să nu fie doar o așchie în propriul meu ochi, ci o întreagă bârnă.

Referirea la o bârnă poate părea o exagerare. Și, desigur, este imposibil să ai de fapt o bârnă în ochi din motive de spațiu. Dar Domnul Isus arată aici cât de orbi putem fi în ceea ce privește propriile noastre greșeli, în timp ce noi credem că putem vedea cu o claritate de cristal ceea ce alții fac greșit.

Lipsa judecări de sine (versetul 4)

În versetul 4, Domnul ne pune întrebarea: Pot eu, ca ucenic care este atât de des deficitar în a-L urma pe Domnul, să fiu de ajutor celui care este împreună-ucenic cu mine? Dacă nu pot vedea clar printr-o bârnă din ochiul meu, cum aș putea fi în măsură să scot o așchie de la altul (compară cu Romani 2.1-3)? Dacă Duhul lui Dumnezeu trebuie să mă preocupe cu propria mea viață, cum poate El să mă folosească în această situație pentru a-i ajuta pe alți ucenici? Așa ceva este de fapt o imposibilitate - chiar dacă Dumnezeu, în suveranitatea Sa, poate face chiar și *aceasta*.

Prin urmare, este cu atât mai important să aduc starea mea spirituală și acțiunile mele în lumina lui Dumnezeu. Trebuie să mărturisesc imediat lui Dumnezeu Tatăl, cu judecată de sine, tot ceea ce nu este în acord cu El și să le pun deoparte. În acest fel, scot bârna din ochiul meu, care mă împiedică în mod fundamental să văd clar.

Trecerea cu vederea a propriilor noastre eșecuri - dezaprobarea celor ale altora: fățarnicia (versetul 5)

În versetul 5, Domnul ne arată că devenim (ușor) fățarnici judecându-i pe alții. Dacă lucrurile nu sunt în regulă în propria mea viață, atunci mă pot preface că trăiesc pios în exterior. Dar Domnul vede prin falsa mea pietate și trebuie să mă judece. De altfel, fățarnicia este prezentă și atunci când noi - asemenea fariseilor - predicăm despre lucruri pe care nici măcar noi înșine nu le realizăm (compară cu Matei 23.3). Prin învățăturile lor, ei înșiși pretindeau să fie credincioși. În realitate, însă, ei nu trăiau conform acestor învățături. Ei știau ce este bine, dar nu acționau în consecință. Acest fapt este rău în ochii lui Dumnezeu.

Poate că suntem deosebit de aspri în judecarea celorlalți, pentru a ne proteja în aberațiile noastre, care nu sunt atât de vizibile prin judecata aspră. Domnul numește „fățarnic” pe cineva care acționează în acest fel. Acesta este un termen foarte dur, pe care El îl folosește de obicei pentru farisei și cărturari. Aici, însă, El precizează clar: chiar și un ucenic devine un astfel de fățarnic, atunci când pretinde că urăște păcatul și presupune că poate „ajuta” pe altul, deși îl permite în propria sa viață. Fiecare credincios este în pericol de a permite fățarnicia în viața sa *în anumite momente*. Însă, termenul „fățarnicie” se referă la această caracteristică malefică în expresia sa *cea mai deplină*. Ea era prezentă la farisei, care sunt în mod evident motivul acestui avertisment și, prin urmare, prin spiritul lor critic ne servesc drept exemplu de avertizare.

În ceea ce privește judecata, ar trebui să ne gândim și la următoarele: Cât de ușor este să arăți cuiva un păcat, doar pentru a realiza puțin mai târziu că tocmai tu însuși ai greșit - poate chiar în același punct. Acest lucru trebuie să ne facă să ne smerim. Apoi trebuie să mărturisim că în această stare nu am fost în măsură să pronunțăm o judecată potrivită lui Dumnezeu asupra fratelui nostru. Este și mai puțin posibil să vorbim de ajutor.

A fi un ajutor pentru alții

Pe fondul acestui argument, se pune întrebarea: Este chiar posibil să ajutăm o altă persoană, care a fost marcată de pasul greșit al unei așchii, fără o judecată (justificată), care este avertizată într-un anumit fel? Nu ar fi atunci necesar să ne abținem de la orice ajutor, care presupune o judecată a stării sau a anumitor acțiuni ale unui alt ucenic? Stăpânul ne arată că, în calitate de ucenici, ne putem de fapt ajuta reciproc. Dacă ne dăm seama de importanța judecății de sine în propria noastră viață, putem fi de ajutor și celor care sunt ucenici împreună cu noi. Cineva a spus odată: Cea mai utilă judecată este judecata de sine! Uneori, doar aceasta a făcut deja ca cealaltă persoană să își scoată așchia din ochi de la sine.

Poți fi un ajutor celui care este împreună ucenic cu tine dacă tu însuși ai o atitudine bună și spirituală. Aceasta este confirmat și de Galateni 6.1, unde Dumnezeu vorbește despre „oamenii spirituali” care ajută pe cineva care a căzut într-o greșală. Astfel, Domnul Se adresează credincioșilor spirituali pentru a judeca ceva. Cu toate acestea, acești credincioși nu vor fi preocupați să pronunțe pur și simplu judecăți asupra altora și apoi să se retragă din nou. Ei nu au în inimă să condamne pe cineva, ci să îl ajute: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții, fiind atent la tine

însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” (Galateni 6.1). Slujitorul este în poziția de a face o judecată echilibrată, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, cu privire la starea și nevoia de ajutor a unei alte persoane. El trebuie să facă aceasta cu blândețe și știind că și el însuși poate cădea în orice moment dacă își lasă carnea să lucreze.

Cum are loc ajutorul menționat de Domnul? Cu siguranță nu prin condamnarea publică a cuiva. Învățătorul ne arată contrariul în Ioan 13 prin spălarea picioarelor ucenicilor Săi. Făcând aceasta, El ne-a lăsat un exemplu. Cineva care spală picioarele altuia nu vorbește despre asta, chiar dacă alții - ca în Ioan 13 - sunt martori. Această atitudine este simbolizată prin îngenuncherea pentru a le spăla picioarele. Pentru noi înșine, care păcătuim mereu, este această diferență față de Domnul Isus: nu trebuie să uităm niciodată că și noi greșim în aceeași chestiune sau în alte domenii ale vieții noastre, la fel ca fratele. Putem cădea mult mai adânc decât cel care este ucenic împreună cu noi. Ajutorul înseamnă aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la viața cuiva pentru a primi o nouă claritate și, de asemenea, înprospătare. Acesta este opusul unui spirit de judecată. Chiar dacă vedem o așchie în ochiul aproapelui nostru, trebuie să acționăm cu milă.

8. Relația ucenicului cu această lume: câinii (v. 6)

Matei 7.6: Nu dați ce este sfânt câinilor; nici nu aruncați perlele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie.

Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Săi cum trebuie să se comporte față de alți ucenici. Acum, El vorbește despre cum ar trebui să se comporte un ucenic față de lume. Ne întrebăm la început care este legătura dintre versetul 6 și versetele anterioare. Poate că aceasta constă în faptul că ucenicii sunt avertizați în primele cinci versete să nu gândească și să nu vorbească prea *critic* și *fără inimă* despre alți discipoli. Versetul 6, pe de altă parte, abordează pericolul opus de a vorbi prea *deschis* și *nepăsător* oamenilor necredincioși despre subiecte divine.

Despre aceasta vorbește Domnul Isus atunci când îi avertizează pe ucenici să nu dea ceea ce este sfânt câinilor. Câinele, ca și porcul (compară cu Leviticul 11.7), era un animal necurat pentru israeliți. De exemplu, prețul de cumpărare al unui câine nu avea voie să intre în casa Domnului - ar fi fost o urâciune pentru Dumnezeu (compară cu Deuteronomul 23.19). Câinii sunt folosiți ocazional ca sinonim pentru națiuni, neamuri (compară cu Psalmul 22.16; Isaia 13.22; Matei 15.26). Apocalipsa 22.15 vorbește, de asemenea, despre câini. Aceștia sunt oameni care nu au nicio relație cu Dumnezeu. Acești oameni erau necredincioși și L-au respins pe Dumnezeu ca Domn al lor.

Prin urmare, Stăpânul vorbește aici despre oameni care sunt „necurați” - referirea la sfânt arată clar și acest fapt. Cu toate acestea, El nu aplică aici imaginea câinelui la păgâni. El nu vorbește deloc despre un grup specific de oameni. Pentru iudei, neamurile și vameșii care se alăturau puterii de ocupație a romanilor erau astfel de „câini” (compară cu Matei 11.19; Faptele apostolilor 10.28). Pentru Ioan Botezătorul, pe de altă parte, liderii ipocriți ai iudeilor erau astfel de oameni necurați, pe care el i-a comparat cu pui de viperă (compară cu Matei 3.7). Apostolul Petru, pe de altă parte, îi numea câini și porci pe oamenii care mărturisiseră creștinismul, dar care apoi se întorceau la vechiul lor mediu fără convertire (compară 2 Petru 2.22).

Așadar, putem spune că toți, fie iudei fie păgâni, care nu au vrut să știe nimic despre adevăratul Dumnezeu al cerurilor și L-au respins pe Mesia al Său, sunt comparați aici cu un câine sau cu un porc. Dacă fariseii și cărturarii au înțeles această afirmație în acest fel, trebuie să o fi văzut ca pe un afront, deoarece ei se simțeau curați. Erau cu siguranță unii dintre ei în mulțime și aveau o „antena” care să recepționeze că Domnul S-a referit la ei. Ei detestau câinii și porcii. Dar Domnul nu a învățat ceea ce oamenii doreau să audă, ci ceea ce Tatăl I-a spus să învețe.

Așadar, Isus nu vorbește (doar) despre cei care duc un stil de viață reprobabil din punct de vedere moral. El vorbește despre toți oamenii care cred că se pot descurca fără Dumnezeu. Aceasta îi includea și pe farisei, pentru care propriile tradiții erau mai importante decât Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru ei, propriile convingeri aveau întâietate față de ceea ce spusese Dumnezeu prin Hristos.

Cele sfinte

Astfel de oameni sunt insensibili la tot ceea ce este bun - este contrar naturii lor. Ei nu sunt sfinți și, prin urmare, lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu nu sunt făcute pentru ei! Aceasta ne duce la întrebarea, ce sunt de fapt „cele sfinte”. Este ceea ce Îi aparține lui Dumnezeu și care este în conformitate cu natura lui Dumnezeu, care este sfânt. Cu siguranță nu este o coincidență faptul că găsim în mod repetat această expresie în Vechiul Testament în legătură cu Locașul sfânt. Exista „locul sfânt”, partea din față a Cortului întâlnirii (compară cu Evrei 9.2). Ustensilele erau numite „lucrurile sfinte” (compară cu Numeri 4.15,20). Carnea sacrificată era, de asemenea, „lucru sfânt” (compară cu Leviticul 19.8). În mod adecvat, aici este vorba de jertfa de pace, adică jertfa prin care Dumnezeu putea avea părtășie cu poporul sfințit. Dar aceasta nu era valabilă pentru oamenii care erau necurați și care nu se sfințiseră.

Sfânt nu înseamnă altceva decât pus deoparte pentru Dumnezeu, pus deoparte pentru El, diferit în esență de lume. Cum poți da unor oameni necurați ceea ce Dumnezeu a pus deoparte pentru Sine? Ar fi un afront la adresa lui Dumnezeu. Dar acest punct de vedere nici măcar nu este în prim-plan în aceste versete. Aici, Domnul vorbește despre lucrurile sfinte și perlele (aici poate o referire la valoarea fiecărei părți individuale care poartă amprenta lui Dumnezeu) care sunt distruse și desconsiderate.

Predicarea lucrurilor cerești celor necredincioși

Cum putem înțelege concret îndemnul Domnului de aici? Unii comentatori sunt de părere că credinciosul trebuie să predice Evanghelia necredincioșilor, dar nu întregul adevăr al Noului Testament. Este exclusă partea pe care ei, ca oameni fără Dumnezeu, oricum nu o pot înțelege, pentru că ar disprețui acest lucru sfânt și l-ar batjocori. Ne putem gândi la adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu (perla, compară cu Matei 13.46), la suveranitate și predestinare (Efeseni 1.4), la filiația credincioșilor, la relația de copii, la posesia Duhului Sfânt și multe altele. Dacă adevărul glorios al Cuvântului lui Dumnezeu este apoi batjocorit sau blasfemiât, perlele sunt, ca să spunem așa, călcate în picioare.

Deci este nevoie de discernământ spiritual în această privință, deoarece împotrivirea nu este întotdeauna un indiciu că cineva ar trebui să se oprească din predicat. Domnul Isus este marele nostru exemplu în modul în care a tratat oamenii.

Cine dintre noi ar fi vorbit cu femeia de la fântâna lui Iacov despre închinare (Ioan 4)? Unii ar fi putut să o încadreze în categoria din versetul 6. Desigur, ea era o femeie care avea unele

cunoștințe în materie de religie și chiar știa despre venirea lui Mesia (compară cu Ioan 4.20,25). Dar nu ne-am fi gândit că această femeie trebuia mai întâi să fie conștientizată că trăia în imoralitate (trăia cu un bărbat fără să fie căsătorită cu el, Ioan 4.17,18) înainte de a-i putea vorbi despre subiecte atât de importante din punct de vedere spiritual precum închinarea? Dar Domnul, în înțelepciunea Sa, știa despre ce putea vorbi cu această femeie. În plus, ea însăși a introdus subiectul închinării.

Găsim un alt exemplu în Ioan 6.44,65, unde Domnul Isus le vorbește necredincioșilor (deși într-o formă oarecum ascunsă) despre suveranitatea lui Dumnezeu. Până în prezent, acesta este un subiect care este cu greu înțeles, chiar și printre creștinii credincioși. Nu am putea ușor gândi că o conversație despre predestinare înseamnă „aruncarea perlelor înaintea porcilor”? Evident, Domnul a văzut lucrurile altfel.

Dacă în cadrul lucrurilor sfinte și al perlelor ne gândim la adevărul ceresc al Noului Testament, nu este surprinzător faptul că Domnul nu dezvoltă învățăturile în niciunul dintre cele două exemple. Căci multe părți ale adevărului Noului Testament nu erau încă cunoscute. Abia câțiva ani mai târziu, Pavel, printre alții, avea să vestească aceste părți ale adevărului glorios, după ce ele i-au fost revelate lui și altor apostoli de către Dumnezeu.

Din toate acestea învățăm că trebuie să fim întotdeauna foarte atenți cui prezentăm, care frumuseți ale Noului Testament și în ce mod le prezentăm, deoarece Domnul nu a vorbit în orice moment și oricui despre aceste aspecte minunate ale adevărului.

A da cele sfinte

În acest loc, am dori să abordăm o a doua linie de gândire în legătură cu acest verset. Celor nesfinți nu trebuie să li se dea cele sfinte – deci tocmai ceea ce Îl caracterizează pe Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt (compară cu Leviticul 11.44; Iosua 24.19). Ce ar putea Domnul să spună dincolo de punctele menționate, atunci când avertizează împotriva aruncării perlelor înaintea porcilor? Dacă necredincioșilor li se permite să participe la binecuvântările relației unui ucenic cu Tatăl său din ceruri, există următorul pericol: Acești necredincioși calcă în picioare perlele și sfășie mărturia credincioșilor. Aceasta se face și prin acceptarea acestor oameni neevlavioși și prin faptul că nu se face nicio distincție între sfinți și cei neevlavioși. Apoi se procedează așa ca și cum binecuvântările sfinte aparțin și necredincioșilor. Perlele minunate ale binecuvântărilor divine sunt aruncate înaintea porcilor. Porcii calcă în picioare perlele – ei nu pot face altceva, pentru că ei nu le pot prețui - și îi sfășie pe credincioși. Două exemple din Vechiul Testament ilustrează această idee:

1. *Samson* (Judecători 16): Mai întâi, el s-a unit cu o filisteancă, Dalila, care făcea parte dintre vrăjmașii poporului lui Dumnezeu. Făcând aceasta, el a arătat că, în opinia sa, în mod evident nu exista nicio diferență între profan și sfânt. Ca urmare, după multe insistențe, el i-a dezvăluit inima sa și i-a permis să participe la taina credinței sale. El aruncase ceva sacru unor „câini”, care nu puteau înțelege. Ce s-a întâmplat? Dalila a călcat aceste perle sub picioarele ei, dezvăluind acest secret vrăjmașilor lui. Ei l-au sfășiat pe omul care se alăturase lor în exterior.
2. *Lot* (Geneza 19): Inițial, rămânând în Sodoma, el s-a făcut una cu oamenii nelegiuți care locuiau acolo - probabil că și soția lui era de acolo. De aceea ea era atât de atașată de această cetate încât și-a întors privirea spre ea, împotriva poruncii lui Dumnezeu,

atunci când a fugit împreună cu Lot de judecata asupra Sodomei. Ca „om neprihănit”, Lot era ca o „perlă” printre locuitorii fără Dumnezeu ai acestei cetăți, chiar și în propria sa familie. Dar când a venit vorba și a prezentat Cuvântul lui Dumnezeu ginerilor săi, el a fost ca un bufon în ochii lor și aceștia l-au „zdrobit” pe el și mesajul său, batjocorindu-l. De ce? Pentru că viața lui nu corespundea cu mărturisirea sa de sfințenie. El era un sfânt („drept”, 2 Petru 2.7,8). Dar faptul că el a rămas la porțile Sodomei și chiar a fost activ acolo ca lider - ca judecător (Geneza 19.9) - însemna că nu se vedea nimic din această mărturisire. Astfel el a dat lucrurile sfinte câinilor. Dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit cu o milă de nepătruns și nu ar fi făcut chiar mai mult decât ceea ce ceruse Avraam (compară cu Geneza 18.32), Lot ar fi fost sfâșiat. Dar, prin intermediul îngerilor, Dumnezeu l-a salvat pe bietul Lot din mâinile lor (Geneza 19.4,9). Noi vedem: Cei care se asociază cu oamenii neevlavioși dau ce este sfânt câinilor și aruncă perlele lui Dumnezeu înaintea porcilor.

Este important să ne amintim că cei care aparțin „porcilor” sau „câinilor” nu trebuie să ducă vieți reprobabile din punct de vedere moral. Ei pot fi oameni foarte nobili - dar fără Dumnezeu! „Și să-Mi fiți sfinți, pentru că Eu, DOMNUL, sunt sfânt; și v-am despărțit dintre popoare ca să fiți ai Mei” (Leviticul 20.26). Dumnezeu nu vrea ca cele sfinte să fie amestecate cu cele care nu sunt sfinte. Cele sfinte trebuie să se distingă de cele care nu sunt sfinte (compară cu Leviticul 10.10; Ezechiel 22.26). Dacă nu este așa, mai devreme sau mai târziu cele sfinte vor fi călcate în picioare și sfâșiate.

Consecință: Nicio comuniune între credincioși și necredincioși

Ca o consecință a învățaturii din acest verset, putem concluziona că Domnul respinge orice *comuniune* între ucenici și cei neevlavioși, între oamenii care aparțin lui Dumnezeu și cei care Îl resping. Acesta este un alt mod de a da necredincioșilor lucrurile sfinte care ne-au fost încredințate. Ei le târăsc în noroi și adesea chiar le calcă în picioare. Ceea ce este important pentru Dumnezeu ar fi pângărit de cei care nu sunt sfinți.

Acesta este un principiu foarte important, pe care trebuie să îl avem în vedere și astăzi. Dumnezeu urăște amestecul credincioșilor cu lumea aceasta. El ne-a scos din lume (compară cu Galateni 1.4) și ne-a sfințit pentru El (compară cu 1 Petru 1.2). Dumnezeu face o separare între lume și non-lume. Ele nu merg împreună.

„Dacă cineva dintre cei necredincioși vă invită și vreți să mergeți ...” (1 Corinteni 10.27). Acest verset arată că este nevoie de o motivație concretă pentru a merge la necredincioși. Această motivație nu poate fi decât aceea de a le prezenta Evanghelia lui Dumnezeu. Orice alt motiv amestecă principiile sfințeniei cu neevlavia. „Ce comuniune are lumina cu întunericul ... Sau ce parte are un credincios cu un necredincios?” (2 Corinteni 6.14,15). Iacov exprimă aceasta astfel: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4.4).

Răul este chiar dublu:

1. Cele sfinte, perlele, sunt călcate în picioare și jefuite de valoarea lor. Oamenii acestei lumi își dau seama că suntem credincioși, indiferent cât de prost trăim. Judecata lor va fi atunci: Acești oameni, care spun despre ei înșiși că sunt sfinți, puși deoparte pentru Dumnezeu, mențin comuniunea cu noi, pe care ne cataloghează că suntem fără sfințenie,

necredincioși. Cel sfânt devine astfel ne sfânt în ochii lumii și este, ca să spunem așa, dat în mâinile ei. Suntem noi conștienți de aceasta atunci când noi, ca ucenici ai Domnului, facem cauză comună cu lumea? Aceasta poate fi lumea teologică, culturală, sportivă, filosofică sau politică, de exemplu.

2. Noi înșine suferim daune: Porcii ne sfâșie. Evident, Domnul nu face aluzie aici la animalul domestic, ci la porcii sălbatici. Ei distrug mărturia credinciosului și îi sfâșie credința. De câte ori un credincios, care a început să se implice în lume, a pierit spiritual și moral în credința sa?

Există o aplicație foarte actuală a acestei învățături: în unele adunări (comunități, biserici) de astăzi, se celebrează așa-numitele servicii divine pentru oaspeți. Necredincioșii și credincioșii trebuie să cânte împreună laude lui Dumnezeu. Cântările de laudă sunt cântate împreună. Nu există nicio diferență fundamentală în această privință, își spun oamenii. Dar cum se pot închina necredincioșii Tatălui? Perlele închinării creștine sunt aruncate la picioarele lor. Ca necredincioși, însă, ei nu pot face nimic cu aceste perle, deoarece este nevoie de o viață nouă pentru a putea veni înaintea lui Dumnezeu ca închinători. Prin urmare, ei calcă în picioare aceste perle, disprețuiesc ceea ce este sfânt și totul este stricat. Chiar dacă Dumnezeu, în suveranitatea Sa, poate folosi astfel de evenimente nebiblice pentru a converti o persoană - fundamentul lor este în contradicție cu acest verset. De altfel, versetul 6 era deja destinat să fie aplicat în timpul vieții Domnului, de exemplu în trimiterea ucenicilor în Matei 10. „Și, dacă cineva nu vă va primi, nici nu va asculta cuvintele voastre, când plecați din casa sau din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre” (Matei 10.14). Nu ar trebui să existe nicio comuniune cu cineva care nu vrea să se deschidă față de Dumnezeul cerului și față de ucenicii Săi. Desigur, nu trebuie în niciun caz să tragem concluzia greșită de aici că predicarea Evangheliei necredincioșilor este greșită. Dimpotrivă! Aceasta este și rămâne misiunea credincioșilor. Trebuie să fim întotdeauna și pretutindeni martori ai lui Isus și, ori de câte ori este posibil, să transmitem vestea cea bună oral (sau în scris) într-o formă adecvată și sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Nu trebuie să permitem ca acest privilegiu să ne fie luat.

Câinele și scroafa spălată

Pentru a încheia această secțiune, aș dori să comentez pe scurt un verset din 2 Petru 2, care menționează încă o dată cele două animale pe care Hristos le menționează aici în același timp: „Dar li s-a întâmplat după proverbul adevărat: «Câinele s-a întors la vărsătura lui, iar scroafa spălată, la tăvălirea în noroi» (2 Petru 2.22).

Petru vorbește aici despre necredincioși care s-au alăturat credincioșilor pentru o vreme. În exterior, ei făceau parte dintre ei - dar în interior rămâneau necredincioși, neevlavioși. Limbajul ales de el este foarte frapant. Câinele se întoarce la locul unde a vomitat ceva. El se simte confortabil cu ceea ce vine de la el însuși. Porcul poate că a fost spălat - dar, în conformitate cu natura sa, se întoarce la murdăria pe care a creat-o el însuși.

Aceasta confirmă încă o dată în mod impresionant faptul că oamenii, oricât de pioși ar părea pentru o vreme, rămân ne sfinți dacă nu se convertesc. Încredințarea celor sfinți acestor oameni prin asocierea cu ei duce la dezastru. Probabil se poate gândi că ei pot fi câștigați lăsându-i să participe la binecuvântările credinciosului. Dar rezultatul este doar pagubă.

9. Relația ucenicului cu Dumnezeu: cererea (versetele 7-12)

În desfășurarea Predicii de pe munte, am învățat deja multe despre relația ucenicului cu Dumnezeu. În capitolul 6, în rugăciunea „Tatăl nostru” stă pe prim plan relația intimă cu Tatăl. Ultima secțiune a capitolului 6 este despre realizarea încrederii practice în Tatăl în dependență trăită conștient.

În versetele 7-12 din capitolul 7, învățăm acum că ucenicul are un „punct de contact” unde poate merge cu tot ceea ce îl preocupă. El este conștient că este complet dependent de Dumnezeu. El nu trebuie să îi critice pe ceilalți ucenici sau să facă cauză comună cu lumea. El se poate adresa întotdeauna lui Dumnezeu și se poate baza pe El, pentru că El este un Dumnezeu darnic. Sau, așa cum spune Iacov: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit coboară de sus, de la Tatăl luminilor” (Iacov 1.17). Cu toate acestea, Dumnezeu darnic vrea să fie rugat. Cel care se roagă va experimenta apoi: „Înainte de a chema ei, Eu voi răspunde și, în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi” (Isaia 65.24).

Versetele 7,8: Tatăl răspunde la cererile ucenicilor Săi

Matei 7.7,8: Cereți și vi se va da! Căutați și veți găsi! Bateți și vi se va deschide! Pentru că oricine cere primește; și cine caută găsește; și celui care bate i se va deschide.

Aceste două versete le arată ucenicilor că Tatăl este fericit să le asculte cererile. El este un Domn bun (compară cu Psalmul 118.29) care dă cu bucurie, permite să fie găsit și deschide. Toate cele trei activități menționate arată în aceeași direcție. Ele cresc în intensitate.

Atunci când ucenicul Îi cere ceva Tatălui (dorit de Dumnezeu), Tatăl este bucuros să dea. Dacă ucenicul, ca să spunem așa, se luptă pentru ceva, chiar *caută* intens, Tatăl îi va da. Cei care caută atât de intens vor găsi. Cine bate direct se află direct în fața Tatălui, pentru că i se va deschide. Această dependență conștientă de Dumnezeu este o condiție prealabilă pentru a putea trăi într-un mod care să Îi fie plăcut. El este gata să îi ajute pe ai Săi în orice împrejurare, dacă aceștia Îi cer. Această dependență trebuie, desigur, să meargă mână în mână cu o voință spirituală și o energie spirituală în viața ucenicului. Voința proprie ar fi complet deplasată.

Îndemnul pentru ucenici și, prin urmare, și pentru noi constă în solicitarea de a cere. Dumnezeu vrea să audă cererile noastre. Apoi, așa promite El, ne va răspunde. Dacă arătăm prin atitudinea noastră că suntem dependenți de El, El va deschide porțile cerului pentru a ne binecuvânta. Dar a cere, a căuta și a bate - trebuie să o facem noi înșine. Nu trebuie să ne mulțumim întotdeauna doar cu a cere. Uneori este necesar să vorbim cu Dumnezeu mai intens și să batem direct, ca să spunem așa. Cu toate acestea, nu trebuie să vrem să smulgem nimic de la Tatăl. Dar ce întâlnire cu Tatăl atunci când batem: El Însuși ne deschide ușa!

Un ultim cuvânt despre cele trei cuvinte de activitate, care rezultă din ceea ce tocmai s-a spus: Domnul ne prezintă aici o anumită progresie. De la a cere, la a căuta, la a bate. Este ca și cum ar vrea să ne motiveze să mergem practic tot mai aproape de Tatăl. Trebuie să folosim din ce în ce mai multă energie pentru a primi răspunsuri de la El. Lui Îi place să dea!

Versetele 9-11: Tatăl dă lucruri bune ucenicilor Săi

Matei 7.9-11: Sau cine este omul acela dintre voi care, dacă îi va cere fiul său pâine, el îi va da o piatră? și, dacă îi va cere un pește, îi va da un șarpe? Deci dacă voi, fiind răi, știți să dați

daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor care Îi cer.

Domnul Isus a clarificat principiul conform căruia Tatăl aude cererile noastre pentru a le îndeplini. Acum El arată în următoarele trei versete că El dă răspunsuri concrete. Mai presus de toate, este adevărat că răspunsul Său este să dea lucruri bune. Domnul folosește o comparație pentru aceasta. Un tată nu va refuza pâinea fiului său înfometat, care o cere. Dacă acesta îi cere un pește, tatăl nu îi va da un șarpe periculos sau necomestibil (chiar dacă șerpii sunt uneori vânduți ca delicatose astăzi - dar în trecut era altfel).

Dacă tații pământești, care adesea eșuează (după cum mulți știu din propria experiență!), nu refuză lucruri bune copiilor lor, cu atât mai puțin Tatăl nostru ceresc va face acest lucru (Psalmul 84.11b). El este bun și face binele (Psalmul 118.29; 119.68). Dacă un ucenic Îi cere Tatălui său ceresc ceva care este bun pentru el, Tatăl îi va îndeplini cu bucurie o astfel de cerere.

Totuși, aceasta înseamnă, de asemenea, că Tatăl nu le dă copiilor Săi lucruri care le sunt dăunătoare. Tatăl dă lucruri bune doar pentru binele copiilor Săi. Și ce se întâmplă atunci când cerem lucruri rele sau inutile? Iacov arată că ucenicii cer într-adevăr uneori lucruri rele (compară cu Iacov 4.3). Atunci când Dumnezeu aude astfel de cereri, o face pentru educația noastră: „Și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor” (Psalmul 106.15). Dar, în general, Tatăl nu răspunde la astfel de cereri prostești. Îi mulțumim pentru aceasta!

Darul Duhului lui Dumnezeu în Luca 11

Diferența relatării între Matei și Luca este remarcabilă. Luca vorbește în acest context despre marele dar al Duhului Sfânt, pe care Tatăl Îl va da la cererea ucenicilor. Știm că astăzi nu mai trebuie să cerem acest dar - pentru că Duhul lui Dumnezeu este aici pe pământ.

Luca a fost însărcinat să scrie Evanghelia pentru păgâni. În concordanță cu aceasta, el Îl numește pe Domnul Isus Fiul Omului, care vrea să le dea oamenilor ceea ce au nevoie. Marea nevoie a oamenilor răscumpărați cu viață nouă era să primească Duhul Sfânt pe acest pământ.

Versetul 12: Concluzie: Fă binele

Matei 7.12: Toate deci câte doriți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; pentru că în aceasta este legea și profeții.

La sfârșitul acestei a noua părți, Stăpânul le mai indică discipolilor Săi un principiu. Aceștia ar trebui să învețe de la Tatăl, care le face bine de bunăvoie, și să facă același lucru și celor din jurul lor. Și în acest capitol regăsim cele două laturi care ne-au fost prezentate încă de la începutul Predicii de pe munte: pe de o parte, a face dreptate (versetele 1-11), iar pe de altă parte, a revela natura Tatălui (versetul 12).

Fiecare știe ce și-ar dori să primească de la ceilalți oameni: dragoste, respect, ajutor și multe altele. Domnul Isus ne cheamă aici să facem tocmai aceasta pentru ceilalți. Așadar, nu ar trebui să avem o „atitudine de consumatori”, ci o mentalitate de a dori să îi servim pe ceilalți.

Tot mai puține relații interpersonale ar fi perturbate astăzi dacă nu am aștepta ca primul pas să fie făcut de celălalt, ci l-am face noi înșine. Dacă am face bine altora, în loc să așteptăm ca ei să ne facă bine. Ar trebui să punem în practică acest principiu mai ales atunci când ne confruntăm cu frați și surori, cu care experiența ne arată că intrăm ușor în conflict. Poate că

multe căsnicii destrămate ar mai exista și astăzi dacă nu am fi criticat în primul rând comportamentul soțului/soției noastre, ci am fi devenit activi în dragoste și ajutorare.

Și Petru abordează acest principiu în epistola sa: „Și cine este acela care vă va face rău, dacă sunteți imitatori ai binelui?” (1 Petru 3.13). Făcând binele, un ucenic va culege adesea lucruri bune în viața sa aici pe pământ.

Să luăm în considerare cuvintele Domnului: „Pentru că în aceasta este legea și profeții” - adică Vechiul Testament. Așadar, aceasta nu este nici măcar o poruncă tipic *creștină*. Domnul nu face decât să confirme ceea ce este deja învățat în Vechiul Testament (compară, de exemplu, cu Leviticul 19.18). Ucenicii cunoșteau de mult timp aceasta. Prin aceasta, această solicitare nu își pierde importanța. Ea dezvăluie mila Învățătorului, că El nu a cerut mai mult de la ucenicii Săi în acest moment, deoarece această învățătură nu se apropie nici pe departe de nivelul învățăturilor Noului Testament. Cu toate acestea, ea impune cerințe ridicate vieții noastre. Trebuie să ne întrebăm dacă realizăm acest principiu - ca să nu mai vorbim de standardul mult mai înalt al creștinismului adevărat!

Unii au numit acest verset regula de aur a creștinismului. Am văzut că acest fapt este absurd, deoarece este un rezumat al mesajului Vechiului Testament. În plus, mulți creștini au încercat să realizeze formula „negativă”: „Nu face altora ceea ce nu ai vrea să ți se facă ție”. Nu există doar o diferență semantică între aceste două versiuni. Porunca Domnului Isus merge mult mai departe decât versiunea negativă, care, de altfel, provine din Talmud, adică din colecția tradițiilor iudeilor.

Prin acest verset, Domnul Isus stabilește o legătură cu ultima parte a capitolului 5, în care El a citat, de asemenea, Vechiul Testament și apoi a trecut la adăugirile făcute de iudei pentru a arăta în cele din urmă adevărata semnificație, scopul real al poruncilor Vechiului Testament. Formularea negativă folosită de creștinii de astăzi se potrivește de fapt cu Legea de pe Sinai, care a fost formulată negativ în multe părți ale ei („Să nu”). Cu toate acestea, ea reprezenta doar o cerință minimă a lui Dumnezeu pentru om. Dar dacă nu se făcea partea negativă, nu se făcea în niciun caz partea pozitivă. Dar acesta era scopul real, sensul poruncilor date de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus menționează aspectul pozitiv în acest al doisprezecelea verset. El cere ucenicilor Săi să facă ceea ce este bine: în acest fel, ei vor putea realiza gândurile divine.

10. Ucenici adevărați - ucenici falși: poartă, rod, stăpân, casă (versetele 13-29)

După ce Domnul Isus a abordat relația ucenicilor între ei, cu necredincioșii și cu Dumnezeu, El adaugă o secțiune finală importantă. În mod evident, El dorea să îi avertizeze pe ucenici cu privire la pericole. Aceste avertismente sunt atât de importante pentru El, încât încheie Predica de pe munte cu un total de patru avertismente.

Unii se pot numi ucenici, și chiar Îl mărturisesc pe Hristos. Dar majoritatea dintre ei aparțin în cele din urmă vrăjmașilor Împăratului. Acest fapt trebuie avut clar în vedere, oricât de înspăimântător ar fi el. Astfel, Domnul ne pregătește să judecăm sobru autenticitatea unei mărturisiri, fără a cădea pradă unui spirit carnal de judecată (compară cu versetul 1). El vrea să îi împiedice pe ucenici să aibă idei false despre autenticitatea și falsitatea ucenicilor. Este

adevărat că un ucenic nu trebuie să îl judece pe altul în sensul versetului 1. Cu toate acestea, el trebuie să fie conștient că este necesară o judecată sobră a autenticității unei mărturisiri.

Poate putem spune și că privirea Domnul Isus în aceste versete finale ale Predicii Sale de pe munte trece dincolo de ucenici. El a văzut mulțimea și nu a vrut ca cineva să aibă iluzia că toate promisiunile din această predică li se aplică fără alte formalități. Cu regret, aceasta este comun în creștinătatea de formă. Dar dacă nu există o viață reală, nu există roade reale, dacă lipsește temelia de stâncă, în cele din urmă nu rămâne nimic din mărturisirea lor. Astfel de oameni nu au nicio relație cu Tatăl. Domnul Isus va trebui să le spună într-o zi: Nu v-am cunoscut niciodată.

Versetele 13,14: Poarta îngustă și poarta largă

Matei 7.13,14: Intrați pe poarta cea strâmtă! pentru că lată este poarta și largă este calea care duce la pierire și mulți sunt cei care intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc.

Domnul Isus începe prin a spune că există *doar două* porți. Din nou, limbajul Său este alb-negru, așa că El prezintă contrariile sau contrastele. O ușă îngustă duce pe o cale către viață - nu către cer, ceea ce nu este scopul Predicii de pe munte. O altă ușă este largă și duce pe o cale largă direct spre stricăciune. Sunt mulți oameni pe calea largă, dar doar câțiva pe cealaltă.

Probabil că mulți oameni se gândesc la desenul cunoscut și impresionant al căii înguste și al căii largi. Deși această ilustrație înfrumusețează parabola lui Isus, ea conține totuși elemente esențiale: În primul rând, acolo sunt reprezentate două porți, indicând faptul că decizia de a urma calea se ia *la început* - nu la sfârșit. Cei care trec prin poarta îngustă Îl mărturisesc pe Hristos și Îl urmează. Aceștia sunt ucenici care sunt pregătiți să meargă pe calea muntoasă, dificilă și îngustă care duce la cer.

Apoi, se văd mulți oameni care sunt atrași de ofertele tentante de la marginea căii largi. Trecerea prin poarta largă este o „mărturisire” pentru o cale fără Hristos, chiar dacă cineva Îl mărturisește în exterior. Este o viață fără ascultare de Domnul Isus. Astfel de oameni se îndreaptă direct spre iad. Aceste două destinații - raiul sau iadul - trebuie să lovească inima oricui vede imaginea. Nu poți fi decât pe o cale sau pe cealaltă - nu există cale de mijloc.

Cu toate acestea, Domnul Isus nu este interesat să arate că pe calea largă sunt oferite tentații imorale enorme pentru oameni. Aceasta este într-adevăr ceea ce arată desenul bine cunoscut și aceasta este valabil și pentru viața omului natural. Dar nu despre aceasta vorbește Hristos aici. Ca și în alte locuri din Predica de pe munte, El Se adresează ucenicilor sau celor care se numesc ucenici. Prin această parabolă, El vrea să clarifice ce înseamnă adevărata ucenicie și ce fel de atitudine față de viață cere aceasta.

Învățătura despre poarta îngustă și cea largă

Ca în întreaga Predică de pe munte, Domnul Se adresează ucenicilor. El nu le spune cum să se convertească. Dar, la începutul pasajului în care Hristos îi pune în contrast pe ucenicii adevărați și pe cei falși, El începe prin a arăta cum devine cineva de fapt ucenic. Aceasta subliniază responsabilitatea celor care vor să mărturisească că sunt de partea Domnului. Prin urmare, poarta îngustă nu este o imagine a harului, pe care un necredincios trebuie să îl găsească și să îl primească de la Dumnezeu.

Harul nu este îngust - dimpotrivă, este foarte larg, atât de larg încât include orice om care dorește să vină la Mântuitorul. Și totuși, și poarta are de-a face cu harul. Pentru că, fără conștientizarea și acceptarea harului lui Dumnezeu, cineva nu poate trece prin această poartă îngustă, după cum vom vedea. Și de aceea sunt puțini cei care trec prin această poartă îngustă, pentru că mulți resping harul.

Poarta îngustă arată caracterul *uceniciei*. La început există o decizie în favoarea Stăpânului. Aceasta este poarta. Ne amintim că Însuși Domnul Isus a spus despre sine: „Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10.9). Hristos este calea: „Eu sunt calea și adevărul și viața” (Ioan 14.6). Există numai această singură cale de a deveni un urmaș al Domnului Isus: să recunoști că nu ești capabil să-L urmezi prin propriile tale forțe, astfel că ai nevoie de convertire, de pocăință adevărată și de o schimbare a inimii.

Deci, poarta îngustă nu reprezintă convertirea la Dumnezeu, prin care un păcătos devine un răscumpărat, deoarece în această parabolă este vorba despre ucenici. Dar chiar și pentru un ucenic, care este cu adevărat un ucenic al lui Isus, o decizie pentru Domnul stă la începutul uceniciei și aceasta este în mod necesar legată de convertire și pocăință. Aceasta a fost tocmai experiența lui Petru când a devenit ucenic al Stăpânului (compară cu Luca 5.8-11).

Poarta este îngustă pentru că suntem dependenți de chemarea Stăpânului; nu putem decide singuri ce vrem să facem. De asemenea, suntem dependenți de Tatăl (versetele 7-12). Carnea, propriul eu, trebuie practic negată; nu putem fi plăcuți Domnului Isus prin propria neprihănire a faptelor noastre. În plus, este o poartă a judecății de sine – prin această poartă poate trece numai un om care nu vrea să ia nimic din sine însuși. Tot ceea ce vrea să aducă cu sine în ceea ce privește încrederea în sine, îndreptățirea de sine, propriile gânduri, propriile legi, propria fidelitate, propriul merit, trebuie să rămână afară. Acesta este motivul pentru care intrarea este atât de dificilă. Și de aceea avem nevoie și de harul lui Dumnezeu pentru această cale. Cei care nu sunt pregătiți să renunțe la toate acestea și să se pocăiască de ei înșiși și de calea lor anterioară în viață vor alege cealaltă poartă. Iar aceasta duce la pieire.

Dar chiar și după ce ai trecut prin poarta îngustă, calea nu devine mai largă, pentru că trebuie să menții conștientizarea propriei tale incapacități și dependența de harul Domnului pe tot parcursul drumului. Oricine face aceasta se află pe calea spre viață. Să ne amintim: suntem încă pe Magna Charta a Împărăției cerurilor care se instaurează pe acest pământ. Prin urmare, țelul căii nu este despre cer. Mai degrabă, este vorba despre intrarea în viața eternă a Împărăției Domnului Isus Hristos. Există o singură cale de a face aceasta.

Această cale nu este „pavată” cu pietre ale propriei noastre neprihăniri, așa cum credeau fariseii și acționau în consecință (Matei 6.1-18). Nu există nicio onoare pentru ucenic, pe care el ar putea să o primească de la alți oameni. De asemenea, nu există niciun câștig material, care ar putea fi obținut pe această cale (Matei 6.24). Pe lângă aceasta, nu există niciun loc pentru a se pune pe sine deasupra altora, pe care să-i judeci și să-i condamni (Matei 7.1-5). Dar există ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 5.17-48). Există dependență conștientă de Tatăl (Matei 6.25-34). Și există sarcini cu privire la pământ și la lume (Matei 5.13-16). Înainte de toate, un astfel de ucenic este pregătit să sufere din pricina dreptății și din pricina lui Hristos (Matei 5.1-12). Această cale este și rămâne îngustă - dar ne face cu adevărat fericiți, pentru că ne leagă de Hristos, deoarece ochiul ucenicului este simplu și concentrat doar pe Hristos (Matei 6.22,23). Știm că nu este vorba despre comori perisabile, ci despre strângerea de comori în cer.

O aplicație pentru noi astăzi

Puțini oameni găsesc această cale. Aceasta arată principiul biblic conform căruia nu este niciodată o chestiune de număr. Calea lui Dumnezeu nu este acolo unde sunt mulți (compară cu Exodul 23.2). Aici este exact opusul. Există doar câțiva care caută această cale. Cei care o caută o vor găsi (compară cu versetul 7). Este o cale care începe cu renunțarea la sine și cu mărturisirea și continuă cu renunțarea la sine și apoi cu judecata de sine. Acesta este motivul pentru care nu este căutată - ochiul multor mărturisitori caută o altă cale, pentru că vor să-și pună în valoare propriile abilități și experiențe. Foarte puțini predicatori din lumea creștină cunosc această cale și o vestesc, pentru că cei care o fac trebuie să-și îndrepte privirea de la ei înșiși doar către Hristos - iar aceasta nu convine omului natural. În general, oamenii preferă să vorbească despre lucruri mai plăcute pentru carne, natura omului.

Mulți oameni sunt pe calea largă. Ei cred că pot face bine; ei sunt convinși că propriile lor fapte sunt plăcute Domnului. Ei se străduiesc să-și ofere propriile vieți lui Dumnezeu cu propriile forțe. Dar aceasta nu este altceva decât poarta largă, prin care ei intră pe o cale care poartă aceleași semne ca și poarta. Este largă și oferă spațiu pentru propriile lor gânduri și propriul lor ego. Astfel de oameni nu trăiesc de obicei în mare depravare morală. Nu, sunt oamenii decenti, acești farisei, care pretind că împlinesc legea lui Dumnezeu și cred că îi pot învăța pe alții. Dar, în cele din urmă, ei își onorează doar propria carne și încă mai cred că sunt temători de Dumnezeu. Calea lor duce la pieire.

Să reținem, există *doar două* porți și *două* căi. Nu există o cale de mijloc. De asemenea, nu există nicio legătură între cele două căi. Trebuie să alegi una dintre cele două opțiuni și apoi să treci prin poarta corespunzătoare. Fiecare om se află pe una dintre cele două căi - fie calea spre viață, fie calea spre pieire. Dacă nu vrei să te hotărăști, treci automat prin poarta largă și iei calea largă! Aceasta duce la pieire. Aceasta nu este o pieire temporală, ci o pieire eternă. Decizia cu privire la eternitate se ia la poartă în această lume.

Înseamnă aceasta că, odată ce cineva a ales calea prin poarta largă, nu mai are ocazia să treacă prin poarta îngustă și să ia cealaltă cale? Bineînțeles că nu! O „schimbare a hotărârii” este posibilă în orice moment, atât timp cât Dumnezeu nu te-a chemat din această viață. Cu toate acestea, nu poți sări pur și simplu de pe o cale pe cealaltă. Există o singură posibilitate: trebuie să treci prin poarta de intrare - poarta îngustă. Nu există nicio altă „cale” de a ajunge la calea îngustă.

Întrebarea aici nu este dacă cineva, care a trecut prin poarta largă, nu mai poate fi convertit. Este întotdeauna posibil în această viață să intri pe calea îngustă prin poarta îngustă. De asemenea, este adevărat că decizia pe care am luat-o în tinerețe de a-L urma pe Domnul nu trebuie să mă determine să mă bazez pe această decizie.

În acest moment, vrem să fim avertizați împotriva unei false îngustimi, la care Domnul Isus nu se referă aici. Se pot impune oamenilor poveri, care fac poarta mai îngustă decât este. Domnul nu vrea ca noi să credem că intrăm pe calea îngustă dacă facem sau nu facem anumite lucruri. Aceasta este valabil și pentru lucrurile pe care ni le impunem nouă înșine sau altora. Nu, este tocmai semnul distinctiv al porții largi faptul că ne facem legi pentru noi înșine. Oamenii cred apoi că respectarea acestor legi este suficientă pentru cer și viață. Dar aceasta este o abordare greșită. Ea duce prin poarta largă, prin care încap propriile noastre legi și convingeri. Nu, Domnul vrea ca noi să recunoaștem că nu putem face nimic singuri. Aceasta este poarta îngustă.

Nicio lucrare, cu care aş vrea să mă laud în fața lui Dumnezeu și care ar trebui să-mi asigure un loc în cer, nu va încăpea pe ea. Pot trece prin ea doar dacă accept pur și simplu oferta de har a lui Dumnezeu pentru păcătos.

Învățătura din Luca

Luca, ca de atâtea ori, accentuează aspectele morale atunci când folosește acest limbaj figurat în capitolul 13. Matei este preocupat de întrebarea dacă un om trece în domeniul binecuvântării lui Dumnezeu: se trece prin poarta îngustă și se ajunge în domeniul binecuvântării și se culege viața. Sau se merge pe poarta largă și se ajunge la pieire.

Învățătura Domnului din Evanghelia după Luca este precedată de întrebarea referitoare la mântuirea omului (Luca 13.23). Acolo, El vorbește în mod deosebit despre lupta pentru a intra, deoarece este necesară o luptă a inimii pentru a putea intra pe ușa îngustă. El nu arată că ușa ar putea fi prea îngustă, ci că ea va fi închisă la un moment dat. Acesta este motivul pentru care este atât de important să intrăm la timp. Dar acest fapt este legat de activitatea interioară a inimii de convertire și pocăință, de o adevărată schimbare a gândirii (pocăință).

Versetele 15-20: Profeții falși și roadele lor

Matei 7.15-20: Dar păziți-vă de falșii profeți, care vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște; oare se culeg struguri din spini sau smochine din măcăciuni? Astfel, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Un pom bun nu poate să facă roade rele, nici un pom rău să facă roade bune. Orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc. Astfel, după roadele lor îi veți cunoaște.

În a doua secțiune, Domnul vorbește despre profeții falși. Acesta nu este același grup ca în versetele 13 și 14. Dacă ne gândim la o legătură între aceste versete, atunci am putea înțelege că profeții falși sunt cei care îi conduc pe oameni pe calea cea largă. Ei prezintă poarta largă ca fiind intrarea pe o cale care duce la cea mai bună destinație posibilă. Astfel de profeți pretind că spun Cuvântul lui Dumnezeu. În realitate, însă, ei sunt purtătorii de cuvânt ai lui satan.

Găsim multe exemple de profeți falși în Vechiul Testament. Petru se referă la ei și leagă aceasta cu un avertisment împotriva învățătorilor falși, care și-au răspândit învățăturile rele în era creștină (2 Petru 2.1). O serie de alte pasaje arată că astfel de oameni vor apărea mereu în cursul erei noastre creștine (compară, de exemplu, cu Romani 16.18; Coloseni 2.8; 1 Timotei 4.1; 6.20; 1 Ioan 4.1-3; 2 Corinteni 2.17; 11.13-15; Tit 1.10,11).

Domnul Isus îi avertizează pe ucenicii Săi să nu creadă că aceștia sunt oameni care se descriu în mod deschis drept instrumente ale lui satan. Nu, „ei vin la voi în haine de oi”. Această imagine arată clar că profeții falși se deghizează și nu își dezvăluie adevăratele intenții. Tocmai aceasta este ceea ce îi face atât de periculoși. Ei sunt asemenea lui Iane și Iambre (Exodul 7.11), care imitau ceea ce Moise, profetul lui Dumnezeu, arătase. În realitate, însă, ei erau vrăjmași ai poporului lui Dumnezeu.

Profeții falși nu fac parte din adevăratul domeniu creștin. Ioan îi numește antihriști: „Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi; pentru că, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu toți sunt dintre noi” (1 Ioan 2.19).

În vorbirea sa către bătrânii din Efes, Pavel avertizează, de asemenea, împotriva unor astfel de oameni: „Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu

cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei” (Faptele apostolilor 20.29,30). Care este mijlocul de păzire? El îi încredințează lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său. Acest Cuvânt este temelia sigură pentru a putea judeca totul în mod corect și a nu fi înșelați.

Numeroasele referiri la profeții falși arată cât de periculoși sunt aceștia. Există pericolul ca adevărații ucenici să nu îi recunoască, deoarece ei se prezintă ca îngeri de lumină și îl imită astfel pe marele lor stăpân, satan (compară cu 2 Corinteni 11.14). Ei se comportă ca și cum ar aparține turmei și sunt păstori pentru turmă. Dar ei urmăresc un singur scop: să distrugă turma. Ei interpretează Cuvântul lui Dumnezeu - dar în mod greșit. Ei apar în haine de oaie. Adesea încep cu o abatere mică, aproape trecută cu vederea. Dar mai târziu, când au târât pe unii după ei, se dovedesc a fi ceea ce sunt: lupi răpitori.

Nu trebuie să presupunem că un predicator este un profet fals doar pentru că face o afirmație falsă. Cu toate acestea, nu trebuie să trecem cu vederea gravitatea acestui avertisment din partea Domnului: Câți se lasă uimiți și cred că sunt „oameni atât de dragi”. Se poate ca ei să poată ține discursuri entuziaste și să fie slujitori devotați în ochii oamenilor. Dar aceasta este doar înșelăciune. Adesea nu le recunoaștem adevăratul caracter decât mult mai târziu - poate prea târziu!

Sfaturi pentru ucenici în timpul Necazului cel mare

În acest moment, nu trebuie să trecem cu vederea că acestea sunt în primul rând indicații pentru ucenici, care fac parte din rămășița iudaică credincioasă. Nu este o coincidență faptul că găsim o altă referire tocmai la acest grup în această Evanghelie. Domnul Isus Se gândește în special la ucenicii Săi, care vor trăi în zilele teribile ale persecuției viitoare. În acele zile, mulți se vor ridica pentru a-i doborî pe cei credincioși. Aceștia vor să îi înșele pe necredincioși pentru totdeauna: „Și pe cei care se poartă rău împotriva legământului [antihrist] îi va corupe prin linguri; ... dar mulți se vor lipi de ei cu fățarnicie” (Daniel 11.32,34).

În vorbirea Sa profetică despre marea perioadă de necaz în care vor ajunge iudeii, Domnul Isus le spune credincioșilor: „Și mulți falși profeți se vor ridica și vor amăgi pe mulți. ... Atunci, dacă cineva vă va spune: «Iată, aici este Hristosul», sau: «Aici», să nu credeți. Pentru că se vor ridica falși Hristos și falși profeți și vor face semne mari și minuni, ca să amăgească, dacă este posibil, chiar pe cei aleși” (Matei 24.11,23,24). Aceste versete arată clar cât de dificilă va fi lupta credincioșilor în viitor pentru a rămâne pe calea îngustă. Lupii furioși, profeții falși, vor lucra cu mare putere de convingere pentru a împiedica aceasta.

Mijloacele de recunoaștere: roadele

În versetele 16-20, Domnul le dă ucenicilor Săi instrucțiuni cu privire la modul de demascare a profeților falși. După cum am văzut, acești oameni răi sunt maeștri în a se deghiza. Mai mult, ei au adesea un caracter deosebit de nobil și nu par aspri sau agresivi. Cuvintele lor par plăcute și interesante. Poate că uneori au un caracter mai nobil decât cei care vestesc Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod autentic și nealterat. Mijloacele de discernământ menționate de Domnul Isus sunt importante și pentru zilele noastre, pentru a nu fi înșelați.

Așadar, cum putem recunoaște profeții falși? Domnul Isus folosește din nou o comparație, aici din botanică. Toată lumea știe că strugurii sunt produși doar de o viță de vie și nu de un tufiș de spini. De asemenea, smochinele nu sunt niciodată rodul unui ciulin, ci al unui smochin. Aceste

relații naturale pot fi aplicate spiritual. Un pom bun - un ucenic adevărat - produce roade bune, în timp ce un pom rău - un profet fals - produce roade rele. Invers, un copac bun nu poate produce fructe rele și nici un copac putred nu poate produce fructe bune.² Este remarcabil faptul că două plante ale blestemului (compară cu Geneza 3) sunt contrastate aici cu semne pronunțate ale binecuvântării. Nu există nicio legătură, nicio comuniune între cele două.

Astfel, dacă nu poți recunoaște dacă este vorba de un ciulin sau de un smochin, trebuie să te uiți la roade. La fel este și cu judecarea profetilor. Un profet fals produce roade rele, un profet adevărat produce roade bune.

Ce sunt roadele?

Roadele slujirii unui profet sunt cuvintele și învățăturile pe care le vestește. El poate fi nobil și amabil în comportamentul și aspectul său: Roadele dezvăluie ce se află în spatele lor, căci cuvintele arată dacă este un „ciulin” sau un „pom putred”, sau o «viță» sau un „pom bun”. Dacă cuvintele contrazic parțial afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu, atunci ele sunt ciulini și dezvăluie că profetul este unul fals. Dar dacă sunt în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, ele sunt roade bune.

Roadă nu se referă la stilul de viață al acestor oameni. Căci chiar și un profet adevărat poate eșua în viața sa - și cât de des este cazul cu noi! Un profet fals, pe de altă parte, poate părea adesea foarte amabil și poate duce o viață decentă. Nu, este vorba despre cuvinte.

Roadele în slujba unui profet se pot referi atunci și la *rezultatul* învățăturilor profetului, la ceea ce realizează acestea. Dacă învățătura duce la Hristos, Stăpânul; dacă nu îi adună pe ascultători în spatele profetului, ci îi îndreaptă spre Hristos; dacă profetul devine mic în ochii ascultătorilor, dar Hristos devine mare și glorificat; dacă învățătura are în vedere binele ucenicilor; dacă Hristos este glorificat în toate, atunci sunt roade bune. Dacă se întâmplă contrariul și sufletul este hrănit cu construcții umane, cu filozofie și teorii lumești - chiar dacă abaterea de la Cuvântul lui Dumnezeu poate fi doar imperceptibilă la început, trebuie să concluzionăm: Este un rod rău - deci pomul trebuie să fie putred. Este un învățător fals. Dacă cuvintele unui predicator vizează în primul rând intelectul și mândria omului, este necesară o prudență deosebită, pentru că atunci vorbitorul se pretinde a fi un profet al lui Dumnezeu. În realitate, însă, el este cineva care lucrează în nume propriu sau chiar ca instrument al lui satan.

Există un pasaj interesant în învățăturile apostolului Pavel care abordează această problemă. Versetele din 1 Corinteni 3.12-17 nu sunt identice cu Matei 7.15 și versetele următoare, deoarece Pavel vorbește mai întâi despre credincioși și faptele lor. Dar, într-un anumit sens, referindu-se la materiale de construcție bune sau rele, apostolul aplică aceste versete din Predica de pe munte la lucrarea din casa lui Dumnezeu. Și acolo este vorba despre rezultate, despre roadele lucrării. Acestea fie sunt durabile, fie sunt trecătoare. Dacă rezultatul lucrării este că

² În acest pasaj trebuie să avertizăm împotriva aplicării greșite a acestei imagini. Unii vor să deducă din această imagine că un credincios nu mai păcătuiește. La urma urmei, Domnul Isus spune că un pom bun nu poate produce fructe rele. Știm din multe alte pasaje că credincioșii sunt îndemnați să nu păcătuiască. În 1 Ioan 2 citim că se poate întâmpla ca un credincios să păcătuiască. Aceasta nu contrazice Predica de pe munte. Atunci când un ucenic păcătuiește, el nu este într-o stare normală. Despre aceasta vorbește Domnul aici și nu despre excepția tristă că un credincios păcătuiește sau cade în păcat.

cineva strică chiar Templul lui Dumnezeu - distruge lucrarea lui Dumnezeu prin învățături false - atunci Dumnezeu Însuși va interveni. El îi va nimici. Aceasta înseamnă damnare eternă.

Un ultim cuvânt despre rodul despre care vorbește Stăpânul nostru aici. Acesta arată natura pomului care îl produce. Domnul aplică aceasta la viața unui om. Roadele dezvăluie adevăratul caracter al pomului care le produce. Ori pomul este bun, ori este putred. Așa cum se întâmplă atât de des, Domnul vorbește aici în alb și negru. Ideea nu este că un adevărat ucenic al Domnului Isus nu poate eșua uneori. Cu regret, acesta este adesea cazul nostru. Nici nu se pune problema dacă cineva, care a produs cândva roade rele, este cu adevărat necredincios. Pavel ne arată că există momente în care „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” (2 Timotei 2.19), chiar dacă aceștia nu pot fi recunoscuți în exterior ca fiind copii ai lui Dumnezeu. Nu, Domnul ne arată aici principiul după care trebuie să îi judecăm pe cei care vin la noi ca profeți. Dacă rodul este bun, pomul este bun; dacă rodul este rău, nu trebuie să dăm ascultare profetului.

Interesant este că Domnul Isus menționează doar roadele de la „pomii buni”: strugurii și smochinele. În schimb, el nu menționează niciun rod specific de la pomii inutili, cum ar fi spinii și ciulinii, deoarece Domnul nu poate descrie ceea ce vine de la ei ca fiind rod. Ei sunt inutili în ochii Lui. Roadele pot fi la fel de asemănătoare cu strugurii adevărați cum sunt bancnotele false cu cele reale - dar sunt și rămân false.

Privind spre sfârșit

Versetul al 19-lea arată un alt principiu important al judecății: trebuie să privim la sfârșit. Ceea ce spune Dumnezeu despre sfârșitul unei persoane sau al unui lucru aruncă lumină asupra modului în care ar trebui să ne comportăm față de această persoană astăzi și asupra modului în care ar trebui să ne orientăm viața. De altfel, acesta este un principiu pe care îl găsim ancorat în Cuvântul lui Dumnezeu în diverse ocazii (compară cu 1 Tesaloniceni 3.11-13; Filipeni 3.17-21; etc.). Aceasta nu înseamnă pur și simplu să așteptăm până la sfârșit. Ar trebui să ne uităm deja acum la rezultatul final al unui om, la unde va duce calea sa. Conform instrucțiunilor Domnului, putem face aceasta prin evaluarea roadelor sale.

Cum putem face aceasta în mod concret? Studiind Cuvântul lui Dumnezeu și luând în considerare ceea ce spune El cu privire la astfel de profeți falși și mărturisitori falși. Așadar, dacă cuvintele rostite de un profet nu sunt principial în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, el este un profet fals. Sfârșitul lui este focul. Prin urmare, nimeni nu ar trebui să creadă că nu contează dacă mai ascultă sau nu de un astfel de profet. Dacă judecata lui Dumnezeu este judecata eternă, atunci ar trebui să ne îndepărtăm fără compromisuri de o astfel de persoană. Nu este o coincidență faptul că ni se spune să testăm spiritele pentru a vedea dacă sunt de la Dumnezeu. Dacă nu sunt, tragem concluziile corespunzătoare.

Ucenicul trebuie să țină cont de faptul că orice pom care nu dă roade bune va fi în cele din urmă tăiat și aruncat în foc. Un profet fals nu va dura - Dumnezeu va pune să fie tăiat într-o zi. Deja Ioan Botezătorul a spus aceasta (Matei 3.10). Un astfel de om ajunge sub judecata lui Dumnezeu. Este posibil ca el să îmbătrânească foarte mult pe acest pământ. Dar dacă nu se pocăiește și nu se întoarce la Dumnezeu, el va avea parte de judecata eternă. Destinul său este focul. Hristos nu explică încă aici că este vorba în cele din urmă despre focul etern, iazul de foc. Vom afla asta mai târziu. Dar acest loc, așa spune învățătura serioasă, este sfârșitul fiecărui profet fals. El poate pretinde că vorbește din prezența lui Dumnezeu, dar în realitate este inspirat de satan.

De aceea nu vrem să ne uităm la atractivitatea, talentul, carisma unui profet, ci la roadă: ceea ce predică el corespunde în mod fundamental Cuvântului lui Dumnezeu? Conduce la Cuvântul lui Dumnezeu și la Domnul Isus? Este Hristos centrul tuturor spuselor sale? Dacă nu, ucenicii ar trebui să se ferească de o astfel de persoană. Ei ar trebui să își amintească faptul că Dumnezeu va tăia acest copac și îl va arunca în foc. Prin urmare, nu ar trebui să credem că suntem mai deștepți decât Dumnezeu și că ne putem expune la învățăturile sale false.

Satan nu este atât de prost încât să folosească oameni aparent răi ca unelte în cadrul credinței creștine. Dar chiar și asta face el uneori. Poate fi tactica lui, atunci când mărturisirea creștină a devenit atât de slabă încât nici măcar oamenii evident răi nu ies în evidență.

Cu toate acestea, atunci când acționează ca un seducător, îi folosește pe cei aparent „buni” dintre slujitorii săi. Într-un astfel de caz, este inutil să enumerăm toate aspectele pozitive ale comportamentului unei astfel de persoane. O astfel de viziune este dăunătoare prin faptul că este ușor să fii orbit de ea. Iar acesta este tocmai scopul acestor lupi periculoși.

Versetele 21-23: Mărturisitori falși

Matei 7.21-23: Nu oricine Îmi zice «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! nu în Numele Tău am profetit și nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe lucrări de putere?» Și atunci le voi spune deschis: «Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii».

Stăpânul continuă prin demascarea profețiilor falși după mărturisitorii falși. Există o legătură între cele două grupuri, deoarece Domnul Isus vorbește și despre profeții falși ca fiind cei care au „profetit” și au făcut minuni prin Numele Său. Aceasta arată clar că profeții falși sunt și mărturisitori falși. Cu toate acestea, mărturisitorii falși sunt un grup mai mare. De asemenea, el preia ideea de rod cu ei. Nu toți sunt un lider, așa cum sunt profeții falși. Dar sunt unii care Îl mărturisesc în exterior pe Hristos și chiar Îl numesc pe Isus „Domn”, dar pentru care El nu este cu adevărat Domn. Cum poate fi așa?

Cineva poate spune „Doamne” sau chiar „Domn” de două ori, dar dacă aceasta nu corespunde realității vieții, atunci nu are niciun rost. Doar „cel care face voia Tatălui Meu” are un loc în Împărăția viitoare a cerurilor, adică în împărăția de 1000 de ani, deoarece Împărăția nu este un loc de liberă dezvoltare a voinței umane, ci un tărâm în care Hristos are autoritate și o exercită. Așadar, îți poți proclama foarte tare propria loialitate față de Domnul, dar în realitate nu ai nicio legătură de credință vie cu El.

Niciodată nu v-am cunoscut!

Pot exista și au existat ucenici care chiar au profetit și au făcut minuni. Domnul chiar spune că vor fi mulți. Toți pretindeau că sunt de partea Domnului. În realitate, însă, ei își făceau propria lucrare, chiar lucrarea diavolului. De exemplu, fără să fi experimentat o convertire reală, ei se numeau „creștini” - pe baza botezului creștin. Am văzut deja că vor exista și astfel de profeți și slujitori falși la sfârșitul perioadei tribulației (Necazului cel mare). Ceea ce au toți în comun este faptul că se socotesc în exterior ca aparținând lui Hristos. Ei Îi vor spune aceasta în Ziua Judecării. Dar El le va răspunde atunci: „Niciodată nu v-am cunoscut!”. Nu înseamnă: „Nu vă mai cunosc!” Nu, El nu i-a cunoscut niciodată, deci nu a avut niciodată o relație reală cu ei. Ei sunt răufăcători, oameni care au săvârșit fărădelegii.

Dintre aceștia face parte Iuda, de exemplu, pe care Domnul Isus îl numește „fiul pierzării” (Ioan 17.12). El făcuse minuni. A fost unul dintre cei doisprezece. El era casierul, probabil întotdeauna plasat chiar lângă Domnul Isus. Dar în interior era un vrăjmaș al lui Isus, care L-a trădat și a devenit astfel un instrument teribil al lui satan. Iuda este un exemplu trist pentru acest verset. El însuși a auzit aceste cuvinte ale Domnului cu urechile sale, fără să tragă vreo consecință pentru viața sa. Aceasta este tragedia vieții sale.

De asemenea, pot exista oameni care au realizat personal lucruri foarte nobile - ca ucenici, ca și creștini. Poate că au făcut mult bine în numele bisericii, au donat mulți bani pentru oamenii săraci, au predicat multe predici. Dar au fost făptuitori ai fărâdelegii pentru că au făcut toate acestea fără Hristos. Motivul lor și scopul lor nu erau această Persoană glorioasă. În cele din urmă, ei s-au prezentat pe ei înșiși. Asta nu este altceva decât voința proprie.

În ziua aceea

Cât de teribil va fi sfârșitul lor „în ziua aceea” (versetul 22). Aceasta este a doua venire a Domnului, când El Se va întoarce pe acest pământ pentru a restabili public Împărăția Sa și pentru a începe vizibil domnia.

„Ziua acea” poate fi ușor asociată cu scaunul de judecată al lui Hristos. Pentru că există trei ședințe de judecată diferite înaintea acestui scaun de judecată:

1. *Scaunul de judecată al lui Hristos* (în sens restrâns; 2 Corinteni 5.10): La această *primă* sesiune, doar *credincioșii* de la Adam până la Răpire vor fi descoperiți *în cer*. Prin urmare, nimeni dintre cei despre care vorbește Domnul în aceste trei versete din Matei 7 nu va apărea acolo.
2. *Tronul gloriei* (Matei 25.31 și versetele următoare): La acest al doilea tron de judecată al Domnului se află doar oameni dintre națiuni. După o perioadă de necaz, care, potrivit lui Daniel 9.26,27, cuprinde o perioadă de șapte ani, Domnul Isus Se va întoarce din cer *pe acest pământ* - aceasta este *a doua Sa venire*. Aceasta este arătarea Sa. Una dintre primele Sale acțiuni va fi judecarea celor vii (compară cu 1 Petru 4.5; 2 Timotei 4.1; Faptele apostolilor 10.42). În acest timp, Domnul Isus va aduce, de asemenea, judecata asupra iudeilor necredincioși (compară cu Zaharia 14.5; Isaia 5.25).
3. *Marele tron alb* (Apocalipsa 20.11). Toți mărturisitorii falși, care au trăit și vor trăi în decursul secolelor, începând de la venirea lui Hristos până la sfârșit, vor ajunge înaintea acestei judecăți finale. Aici stau numai necredincioși. Toți au murit o dată și în Hades așteaptă judecata eternă (compară cu Luca 16.23; Apocalipsa 20.13,14). Ca toți necredincioșii, ei vor trebui să apară la această sesiune finală a scaunului de judecată.

„Plecați de la Mine!”, le va spune în cele din urmă Împăratul acestor simpli mărturisitori aflați înaintea marelui tron alb. Ei vor fi separați veșnic de Hristos și de Dumnezeu. Aceasta face parte din iazul de foc. În viața lor, ei au avut adesea Numele lui Isus pe buze. Poate că au făcut multe lucruri în Numele Lui. Dar au arătat în viața lor că nu doreau cu adevărat să îi aparțină, pentru că nu au reușit să facă voia Tatălui. Această voință constă mai întâi de toate în pocăință și convertire.

Ucenicii nu trebuie să aibă nicio iluzie: Ei sunt înconjurați de mulți care doar se numesc astfel, dar nu sunt cu adevărat ucenici ai Domnului. Mulți se numesc astăzi creștini, dar nu vor cu

adevărat să aibă de-a face cu Hristos. Sau sunt convingși că Îl pot impresiona cu faptele lor bune, cu rugăciunile lor, cu prezența lor regulată la biserică, cu modul lor nobil de viață. Domnul Isus ne arată ce contează cu adevărat și cum îi putem recunoaște pe adevărații ucenici: prin supunerea lor față de voința Tatălui. Găsim această voință exprimată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Versetele 24-27: Casa zidită pe stâncă sau pe nisip

Matei 7.24-27: Deci pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om chibzuit, care și-a zidit casa pe stâncă; și a căzut ploaia și au venit șuvoaiele și au suflat vânturile și au bătut în casa aceea și nu a căzut, pentru că fusese întemeiată pe stâncă. Și oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip; și a căzut ploaia și au venit șuvoaiele și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea și ea a căzut și căderea ei a fost mare.

Aceasta ne aduce la ultima parte a învățaturii Domnului. El avertizase împotriva

- a) porții false și a căii false,
- b) profeților falși și
- c) mărturisitorilor falși.

Totodată, El subliniase trăsătura distinctivă a adevăraților ucenici:

- a) judecata de sine,
- b) roade bune și
- c) ascultare.

Acum, Domnul avertizează în cele din urmă împotriva unui fundament fals al vieții și arată o a patra caracteristică a adevăraților ucenici: stabilitatea în încercări. În viața fiecărui creștin, încercările vin mai devreme sau mai târziu și atunci devine clar cine este autentic și are credință adevărată. Aceștia sunt oameni care nu numai că au auzit cuvintele Domnului, dar le-au și pus în practică. Așadar, nu este vorba de a auzi sau de a ști sau chiar de a exercita puteri miraculoase. Ceea ce contează este să faci voia lui Dumnezeu dintr-o inimă ascultătoare.

Această ultimă secțiune poate fi înțeleasă și ca *avertismentul final al întregii Predici de pe munte*. Domnul nu vorbise ucenicilor Săi și mulțimilor care ascultau pentru a predica o doctrină frumoasă. El dorea ca oamenii să trăiască din inimă ca ucenici ai Săi. Un ucenic este caracterizat de ascultare adevărată. Iar un ucenic adevărat are o temelie pe care să se sprijine. Acesta este mesajul Domnului în acest pasaj.

Am văzut deja înainte că credința aduce roade. Aceasta este marea temă a lui Iacov. Aici vedem că roada este „împlinirea constantă a cuvintelor” Maestrului (Stăpânului). Credința autentică nu rămâne ascunsă. Ea se manifestă prin ascultare: „Pentru că oricine va face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate sau soră sau mamă” (Matei 12.50). Iar cine împlinește cuvintele Domnului arată că temelie sa este stabilă și durabilă.

Pentru a ilustra această învățătură, Domnul compară doi oameni. Amândoi erau foarte activi, chiar de succes, deoarece construiau o casă. Amândoi au auzit instrucțiunile de construcție ale Stăpânului. Amândoi erau convingși de ceea ce făceau. Rezultatul eforturilor lor arăta la fel la exterior: Ei dețineau acum o casă care stătea bine, sau cel puțin părea să stea bine. Dar numai unul a avut un succes durabil. Acesta este omul pe care Domnul Isus îl numește „om înțelept”. El și-a construit casa pe o fundație solidă, stabilă: pe o stâncă.

Rezistența acestei case a fost testată în trei moduri:

- a) de sus, de o ploaie torențială,
- b) din lateral prin vânturi și
- c) de dedesubt, prin șuvoaie de apă.

Toate cele trei teste nu au putut decât să demonstreze că acea casă era bine construită și stabilă. Nimeni nu putea face rău casei.

Stânca - Hristos și cuvântul Său

Când ne gândim la simbolul „stâncă”, privirea noastră cade inevitabil asupra Domnului Isus. Știm din Matei 16.18 că Domnul Isus Însuși este stânca, pe care se sprijină chiar și Adunarea lui Dumnezeu. Dacă ne referim la 1 Corinteni 10.4, se confirmă încă o dată că stânca este o imagine a lui Hristos. Există o temelie mai sigură decât Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu? Nimeni nu-L poate distruge, iar oricine a „zidit” pe El are o temelie sigură. „Încredeți-vă în Domnul pentru totdeauna, pentru că în El, Domnul, este stânca veacurilor.” (Isaia 26.4).

Prin cuvintele Sale din versetul 24, Domnul Isus arată că El este Dumnezeu. Anterior, El vorbise despre faptul că se poate intra în Împărăție doar făcând voia Tatălui Său. Acum El vorbește despre nevoia de a asculta și de a împlini cuvintele Sale. Procedând astfel, Domnul Isus conferă cuvintelor Sale aceeași autoritate ca și voinței Tatălui. În același timp, El se plasează pe același nivel cu Tatăl. El poate face aceasta pentru că este Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care găsim și referința de mai târziu, că cuvintele Sale radiau o asemenea autoritate încât și mulțimile stăteau în fața Lui înmărmurite (versetul 28).

Domnul Isus leagă acum stânca ca bază pentru ca cineva să asculte și să îplinească cuvintele Sale. În acest sens, El restrânge într-o anumită măsură simbolul general (stâncă = Hristos). El pare să fie preocupat aici de înțelegerea stâncii ca simbol al cuvintelor Sale, care sunt temelie casei credinței. Înțeleptul se caracterizează prin faptul că este făptuitorul cuvintelor Domnului. Prin urmare, stânca de aici poate fi comparată cu cuvintele Domnului, adică cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cel care își construiește casa vieții sale pe acest Cuvânt, ascultându-L și împlinindu-L, este în siguranță. Casa - adică viața sa, fericirea sa, viitorul său, speranța sa, siguranța sa, credința sa, ucenicia sa - nu poate fi dărâmată. Accentul se pune aici pe viața pe pământ, care pentru ucenic se caracterizează printr-o fundație solidă sau șubredă. Dar această siguranță poate fi desigur aplicată și la eternitate.

Credința ucenicului este, de asemenea, testată:

- de sus, poate o referire la încercările pe care Dumnezeu le permite;
- din lateral, poate o referire la încercările din partea oamenilor;
- de jos, poate o referire la activitățile lui satan.

Încercările vin - dar casa și credința înțeleptului rămân ferme, pentru că el știe că are o temelie care este indestructibilă. Cine ar putea răsturna Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne pentru totdeauna (compară cu 1 Petru 1.25)? Cine ar putea să-L desființeze pe Hristos, din moment ce El a învins moartea (compară cu 2 Timotei 1.10)?

Cineva, care nu numai că aude cuvântul, dar Îl și îplinește este în siguranță. Iacov explică aceasta mai departe în scrisoarea sa: „Fiți dar împlinitori ai Cuvântului și nu numai ascultători, înșelându-vă pe voi înșivă ...” (compară cu Iacov 1.22-25). Nu numai în acest pasaj Duhul lui

Dumnezeu arată clar că nu este suficient să auzim Cuvântul, ci că trebuie să și ascultăm de El. Oricine a auzit cuvintele Domnului, dar le respinge pentru sine sau nu acționează în conformitate cu ele este comparat de Hristos cu un om nechibzuit. Și el construiește o casă. Și el are idei despre modul corect de a trăi și despre cum poate fi plăcut lui Dumnezeu cu propriile sale fapte. Pentru o vreme, munca și viața lui merg bine.

Dar, la un moment dat, și el este testat de sus, din lateral și de jos. Atunci totul se prăbușește ca un castel de cărți de joc. La început, unele lucruri pot arăta bine - acesta este și cazul seminței Cuvântului lui Dumnezeu, care este semănată pe pământ stâncos și încolțește repede. Un om primește cuvântul cu bucurie. Dar pentru că nu are rădăcină în sine, „planta” există doar pentru o scurtă perioadă de timp, până când vin persecuțiile (compară cu Matei 13.5,6,20,21). Dar dacă nu rămâne nimic după o grea încercare, la ce bun? Atunci căderea casei este mare. În comparație cu eforturile mari de a construi casa și cu mândria de a fi făcut totul de unul singur, este o cădere mare.

Ce rămâne pentru omul nechibzuit? Nimic! Gândurile și raționamentele sale, tradițiile și realizările sale s-au dovedit a fi fără valoare, ne sustenabile. El s-a bazat doar pe oameni și pe învățăturile lor, nu pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu a fost ascultător față de El. Dar oamenii și învățăturile lor sunt ca nisipul care plutește departe. Aceasta este judecata lui Dumnezeu asupra unuia care nu vrea să se supună din inimă Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă un astfel de om nu își construiește la timp o casă pe stâncă și nu se întoarce de pe calea greșită, el va fi pierdut.

Aceste două tipuri de ascultători există și astăzi. Iuda Iscarioteanul ne vine din nou în minte. Și el a auzit cuvintele Domnului. Timp de trei ani și jumătate a primit învățături divine aproape zilnic, cuvinte care, spre deosebire de cuvintele noastre, erau desăvârșite. Cuvinte care nu i-au ajuns la inimă. Dar el nu a vrut să ajungă. Cuvintele lui Isus nu i-au determinat viața. Hristos nu era decisiv pentru viața lui. Așa că a construit pe nisip - „și căderea lui a fost mare”.

Aici, din nou, Domnul vorbește într-un mod contrastant și fără compromisuri: ori - ori. Fie construiești pe stâncă, fie pe nisip, cu consecințele corespunzătoare. Cu toate acestea, a doua parte a parabolei, care se referă la nechibzuință, poate fi aplicată și adevăraților ucenici. Chiar dacă, în principiu, au ales această stâncă drept temelie, și ei pot fi uneori doar ascultători ai Cuvântului lui Dumnezeu în viața practică, dar nu și împlinitori. Atunci și această parte a vieții se va prăbuși la un moment dat ca un castel de cărți de joc. Ce pierdere ar fi aceasta pentru noi și pentru familia noastră, poate chiar și pentru cei din jurul nostru!

Concluzia acestei secțiuni și a învățăturilor actuale din Predica de pe munte este ca sunetul unei trâmbițe. Este nevoie de timp pentru ca acesta să se stingă: „Și ea a căzut, și căderea ei a fost mare”. Nimeni nu poate trece pur și simplu pe lângă aceste cuvinte impresionante ale Domnului. Ele sunt un îndemn de a reexamina cu atenție baza vieții personale, pentru că oricine se mulțumește cu nisipul va trebui să experimenteze această cădere, mai devreme sau mai târziu. Iar căderea va fi mare!

Titlul Original: „Die Bergpredigt”, Die Beziehungen eines Jüngers und wahre Jüngerschaft (Matthäus 7.1-27), pag. 246-310.

Editura: Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen, 2015.